

DEZASTRUL LUMII DE CE ? REMEDIU

De ce este îngăduit răul ?
Cine l'a făcut pe Diavol ?
De ce nu omoară Dumnezeu pe Diavol ?
Profetia și îndeplinirea ei

Sfârșitul lumii
Nemurirea
Unde sunt morții ?
Răscumpărarea tuturor
Dezastrul lumii - de ce ?
Remediul

DEZASTRUL LUMII

- DE CE?

REMEDIU

DE CE ESTE ÎNGĂDUIT RĂUL?

Pagina trei

CINE L'A FĂCUT PE DIAVOL?

Pagina treisprezece

DE CE NU OMOARĂ DUMNEZEU PE DIAVOL?

Pagina optsprezece

PROFEȚIA ȘI ÎNDEPLINIREA Î

Pagina douăzecișiumi.

SFARȘITUL LUMII

Pagina douăzecișicinci

NEMURIREA

Pagina treizeci

UNDE SUNT MORȚII?

Pagina patruzeci

RĂSCUMPĂRAREA TUTUROR

Pagina patruzecișisapte

DEZASTRUL LUMII—DE CE?

REMEDIU

Pagina cincizecișipatru

EDITURA

SOCIETĂȚII DE EDITURA „VIATA”, CLUJ 1924.

NOUĂ TRATATE DE SUBIECTE BIBLICE

DE

J. F. RUTHERFORD

Autorul

„Harfa lui Dumnezeu“
„Pot cei morți vorbi cu via?“
„Un guvern dezirabil“
etc., etc.

Printed in Roumania

Tipografia „Viața”, Cluj 1924.

DECE E INGĂDUIT RĂUL?

LUMEA e plină de necazuri și fieceare are mai multe sau mai puține dureri, suferințe și slăbiciuni omenești. Pretutindeni crima e atotputernică; ura necredința și răutatea nu mai au margine și adesea, în mintea aceluia chemat să cugete asupra orândueii divine, se naște întrebarea: Cum e cu putință ca Dumnezeu atât de drept, atât de înțelept și iubitor să permită existența în lume a răului, care aduce oamenilor atâtea supărări?

Rău e tot ceea ce cauzează nenorocire și nefericire; și, orice cauzează suferință—fie direct sau indirect, poate fi considerat ca rău. Se naște deci întrebarea: Dece îngădui Dumnezeu Satanei să ispitească pe primii noștri părinți, făcându-i să calce legea sa? Nu ar fi putut el oare preveni toate aceste supărări, primul păcat al omului și mii de ani de suferință ce-au apăsat omenirea? Credința că Dumnezeu e atotputernic ne îndeamnă să conchidem că el ar fi putut preveni în mod natural aceste întâmplări, dacă înțelepciunea sa i-ar fi dictat s'o facă. Faptul că el n'a făcut-o ne dovedește îndeajuns că el a avut un oarecare scop înțelept și bun. Când vedem și înțelegem realizarea mărețului său plan, înțelepciunea sa e vădită în tot ceea ce el a îngăduit și iubirea sa e sădită în chipul cum s'a îngrijit pentru restaurarea și fericirea omenirii.

Poate omul deveni bun prin rău?

Primul om creat de Dumnezeu a fost desăvârșit, mentalicest, moralicest și fizicest. Într'o

discuție asupra acestui subiect în Volumul I. **Studii în Scripturi**, pag. 119, găsim următoarele:

„Dumnezeu ar fi putut face pe om lipsit de putința de discernământ între bine și rău, sau având numai putința de a cunoaște și a face binele. Dar făcându-l astfel ar fi făcut numai o simplă mașină vie și nu o imagine a Creatorului său. Sau l-ar fi putut face desăvârșit și totuși liber pe acțiunile sale, așa cum îl făcu, dar ferindu-l de ispita Satanei. În acest caz, experiența omului fiind limitată numai la bine, el ar fi fost expus continuu la sugestuni rele dinăuntru, sau la ambițiuni din afară cari ar fi făcut viitorul vecinic nesigur, și ar fi fost mereu cu putință să aibă loc o erupțiune de nesupunere și disordine; binele n'ar fi fost nici odată prețuit așa de înalt decât fiind comparat cu răul.”

Pe nici o altă cale nu putea omul fi adus la fericirea veșnică. El trebuie să fie liber să-și exercite propria sa voință; și trebuie să învețe ca faptele lui să fie în armonie cu voința divină, deci să înfăptuiască această voință în chip voluntar spre desăvârșita lui fericire.

Dumnezeu a creat totul spre propria sa plăcere. (Apocalipsul 4:11) Dumnezeu nu se bucură de răutate. (Psalm 5:5) Deci nu există altă cale prin care Dumnezeu ar putea învăța supușii săi despre roadele otrăvitoare ale nedreptății și roadele bune ale dreptății, decât îngăduindu-le să le încerce ei înșiși. Dumnezeu a creat pe om să fie superiorul celorlalte creaturi, înzestrându-l cu puterea morală de discernământ între bine și rău. Dacă experiența lui s'ar fi mărginit numai la bine, fiind ferit și protejat contra influențelor rele, atunci omul n'ar fi câștigat niciodată prin proprie experiență o cunoaștere mai apropiată a rezultatelor otrăvitoare ale răului. În acest caz ar fi fost necesar ca omul să fie veșnic păzit ceea ce ar fi distrus libertatea lui de acțiune. Simțul moral și puterea de recunoaștere a bineului și a răului, cât și libertatea de a uza de acest simț pe care-l posedase Adam, au fost de mare importanță în crearea omului după chipul și asemănarea lui Dumnezeu.

Care este scopul lui Dumnezeu cu îngăduirea răului

Este vădit din planul descoperit a lui Dumnezeu că el se încredință, că o experiență a răului ar fi cea mai sigură, mai bună și mai durabilă cale, de-ai servi omului de veșnică lecțiune; din acesată cauză el nu opri răul ci permise omului de a veni în atingere cu el. Deși crease pe om perfect, ca organism, totuș Dumnezeu îl făcuse fără experiență; și experiența nu se poate obține decât trecând prin anumite situațiuni. Sf. Scriptură ne învață însă, că atunci când răul își va fi exercitat destul de mult puterea spre a da omului o lecțiune deplină despre rezultatele sale dezastroase, el va înceta de a mai fi activ. Atunci toți supușii lui Dumnezeu se vor supune de bună voie, urmând calea iubirei și a dreptăței.—1 Corințeni 15:25, 26; Evrei 2:14.

Dece suferă oamenii pentru păcatul lui Adam

Dar s'ar putea întreba: Dacă Dumnezeu îngăduise ca răul să-l atingă pe primul om, Adam, dece permite ca urmașii lui Adam să simtă urmările lui în decursul a mii de ani? Când pricepem planul lui Dumnezeu putem vedea că economia, înțelepciunea și iubirea l-au îndemnat la acest fel de procedură. Adam a fost pus pe probă în Rai pe când era încă perfect și în această stare el nu concepuse copii. După ce el călcă legea și fu condamnat la moarte și izgonit din Rai, atunci el concepuse copii cari au fost născuți și au trăit pe pământ. Dumnezeu hotărî ca această condamnare să fie resimțită de toți urmașii lui Adam, așa ca un preț de răscumpărare să folosească tuturor oamenilor. Nedesăvârșit din cauza păcatului său, Adam a putut concepe numai copii la fel cu el, nedesăvârșiți. Psalmistul ne spune: „Căci iacă, întru fărădelegi m'am născut și în păcate m'a conceput mama mea.” (Psalm 51:7)

„Pentru aceea, precum printr'un om a intrat păcatul în lume, și prin păcat moartea; și așa moartea a trecut la toți oamenii, pentru că toți au păcătuit.” (Romani 5:12) Dumnezeu îngriji de mântuirea omenirii prin sacrificiul unui alt om, desăvârșit și el. Dacă sentința dată după păcatul lui Adam îl atingea numai pe el, atunci, dacă Adam era să recapete vreodată viața, el trebuia să fie răscumpărat prin moartea unei alte ființe desăvârșite, și fiecare din urmașii lui, pentru a trăi din nou trebuia de asemenea să fie fiecare **deosebit** răscumpărat. Dacă ar fi trebuit ca fiecare să fie pus singur și separat la încercare, atunci ar fi trebuit să fie un nou și separat Mântuitor pentru fiecare. Deaceia, Dumnezeu i-a închis pe toți într'o judecată ca un singur Mântuitor să-i poată răscumpăra pe toți.

Înainte de a crea lumea Dumnezeu se gândi să mântue pe oameni de la moarte și să le deie o încercare dreaptă și nepărtinitoare după ce vor fi trecut prin experiența dureroasă a păcatului. Când lumea va fi pusă la încercare fiecare va cunoaște păcatul și urmările lui, pe când Adam, la prima încercare nu-l cunoștea încă. Putem spune că, atunci când Adam călcăse legea lui Dumnezeu, întreaga rasă omenească se afla în coapsele sale nenăscută. Dumnezeu se putu pregăti atunci pentru satisfacerea judecării în contra lui Adam, și a tuturor urmașilor săi printr'un alt om, egal cu Adam, prin aceea că va merge la moarte de bună voie. Dumnezeu făgăduise aceasta prin gura profetului: „Îi voi răscumpăra de puterea mormântului; îi voi mântui de moarte: O, moarte, te voi nimici; o mormântule, te voi distruge: compătimirea se va ascunde de ochii mei.” (Osea 13:14) Singura cale pentru împlinirea acestei mântuiri era moartea unui om desăvârșit, și pe tot pământul nu se găsea nici unul. „Frate pe frate nu poate răscumpăra de la moarte, nu poate da lui Dumnezeu prețul răscumpărării lor.” — Psalm 49:8.

Și atunci Isus a fost trimis din ceruri pe pământ, unde se născu om; însă n'a fost conceput de vreunul din urmașii lui Adam. Când ajunsese bărbat, Isus era desăvârșit la minte și la trup, neavând nici o slăbiciune a rasei lui Adam și fiind cu totul egalul omului perfect Adam, care stătu în Rai neatins și nepătat de păcat. Isus venise acum cu scopul de a mântui omenirea, după cum spune: „Fiul omului n'a venit ca se fie slujit, ci ca să slujască și să dea sufletul sau preț de răscumpărare pentru mulți.” „Am venit ca ei să aibă viață și s'o aibă de prisos.”—Matei 20:28; Ioan 10:10.

Sfârșitul răului după ce pământul va fi populat

Permișiunea din partea lui Dumnezeu ca păcatul și moartea să domnească atâta vreme dădu timpul necesar ca să se nască destui oameni numai cu scopul final de a umple pământul, când toți cei născuți vor fi restaurați la o stare de perfecție omenască, de altă parte îngădui destul timp și ocaziune celor în vârstă să dobândească o experiență proprie asupra urmărilor rele ale păcatului. Toți aceia cari au murit în copilărie își vor câștiga experiența în timpul domniei de 1000 de ani a lui Christos, în care timp ei vor fi ridicați. Ei vor câștiga experiență auzind ce au pățit ceilalți și văzând urmările păcatului la alții. Moartea lui Isus a fost în folosul tuturor. Citim: „Dar vedem pe cel pus puțin timp mai pe jos de îngeri, pe Isus, cu mărime și cinste încununat pentru patima morții, cum prin darul lui Dumnezeu a gustat moarte pentru fiecare.” (Evrei 2:9) Vedem deci că ținta lui Dumnezeu era ca prin moartea și învierea sa, Isus să plătească un preț suficient pentru răscumpărarea întregii familii omenesti — a lui Adam și a urmașilor săi. Aceasta în armonie cu spusele Sf. Pavel: „Aceasta este frumos și bine primit înaintea Mântuitorului nostru Dumnezeu, care voește ca toți oamenii să fie mân-

tuiți și să vie la o cunoștință deplină a adevărului. Căci unul este Dumnezeu, unul este și Mijlocitor al lui Dumnezeu și al oamenilor, un om Isus Christos, care s'a dat pe sine preț de răscumpărare pentru toți, dovada pentru timpurile sale cuvenite." (1 Timotei 2:3-6) Ordinea schițată mai sus e ca întâi omenirea să fie mântuită de blestemul lui Adam prin moartea lui Isus și prin prezentarea acestui sacrificiu în fața Justiției divine, iar mai apoi toată omenirea să fie adusă la cunoașterea adevărului și pusă la o încercare dreaptă și imparțială.

Numai foarte puțini merg în cer

O altă cauză pentru care Dumnezeu îngădui răul, era că el oferise prilejul de a desvolta din sânul omenirii o **Creațiune Nouă** care va fi cea mai înaltă și cea mai nobilă dintre toate creațiunile sale. Isus este Capul acestei noi creațiuni; biserica formează membrii ei, cari la rândul lor, adunați în glorie vor fi instrumentul prin care Dumnezeu va împărți binecuvântările sale întregii familii omenești. A fost pe placul cerescului Tată să desvolte această nouă făptură a sa prin suferință. (Evrei 2:10, 11) Isus părăsi starea de glorie unde se bucura de fericirea supremă împreună cu marele Dumnezeu. El deveni trup și trăi printre oameni unde creșcu ca o plantă fragilă. Desăvârșit ca trup, Isus era o creatură frumoasă. Treizeci și trei de ani și jumătate el se întovărăși cu păcătoșii, și nu se feri de a mânca pâine cu ei. El veni în atingere cu aceștia pentru că erau și ei din rasa lui Adam; iar una din țintele experienței sale pe pământ era de a învăța să cunoască suferințele pe care păcatul le-a adus peste oameni, căci numai astfel va putea el compătimi pe deplin cu oamenii în timpul acestei încercări. Despre dânsul Profetul spune: „Căci crescut-a înaintea lui ca o odraslă fragedă, ca o rădăcină din pământ uscat; n'avea nici chip nici

frumusețe; și noi văzându-l, arătos nu era ca să-l dorim . . . Dară el a purtat păsurile noastre și cu durerile noastre s'a încărcat; dară noi socotirăm, că de la Dumnezeu este bătut, lovit și chinuit." (Isaia 53:5-7) Acestea toate numai pentru a-și pregăti purtarea cuvenită cu oamenii în timpul glorioasei sale domnii.

I-a plăcut cerescului Tată să desvolte pe membrii bisericii lui Christos prin suferință și iată de ce Sf. Pavel spune: „Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună cu dânsul; dacă îl vom tăgădui și el ne va tăgădui.” (2 Timotei 2:12) „Spiritul însuși mărturisește împreună cu spiritul nostru că suntem fii ai lui Dumnezeu. Iar dacă suntem fii și moștenitori suntem; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Christos, dacă într'adevăr suferim împreună cu dânsul ca să și fim măriți împreună cu el.” (Rom. 8:16, 17) Când va fi desăvârșită și glorificată această nouă creațiune, ea va fi mândria și bucuria deosebită a Domnului. Sf. Scriptură vorbește de această nouă făptură ca de sion. Referindu-se la ea, Psalmistul a zis: „Căci Dumnezeu a ales Sionul, poftitu-l-a de scaun al său.” (Psalm 132:13) Cu alte cuvinte, noua creațiune va fi locul de întâlnire între Dumnezeu și oameni. Ea va fi marele mijlocitor, Preot și Rege a cărui conducător și Cap este Isus. Va fi reprezentanta Domnului și reprezentanta omului, mijlocind între Dumnezeu și om, readucând omul la armonie cu Dumnezeu. Aceasta este clasa de ființe omenești care va fi răsplătită cu un lăcaș ceresc în veșnica glorie împreună cu Domnul.

Invățarea dreptății de către toți cei ce odată au trăit

„Din Sion, desăvârșirea frumuseții, Dumnezeu strălucește.” (Psalm 50:2) Noua Creațiune a cărei Cap este Isus va învăța pe popor adevărul; întâi pe aceia cari trăesc pe pământ în vremea înte-

meierii împărăției. Ei vor fi învățați ce să mănânce și cu ce să se îmbrace, cum să se poarte și cum să gândească, și, mai presus de toate, fi va învăța principiile și legile dreptății. Și astfel, având o atât de lungă experiență a răului, acei care urăsc răul și iubesc dreptatea vor fi, pe rând, readuși la o perfecție a trupului, a minții și a inimii. Și acest proces de reabilitare va dura o perioadă de 1000 de ani, în care timp va domni Christos. În acest timp toți din rasa lui Adam, cuprinzând și pe Adam, vor fi puși la o încercare dreaptă și nepărtinitoare, în condițiuni favorabile. Se va descoperi atunci că moartea a fost un mare dușman; dar pe când erau morți, nici unul n'a suferit nimic. Experiența a fost câștigată și iată acum binecuvântările vieții; și omenirea restaurată va lăuda pe Dumnezeu și pe Christos în vecii vecilor.

După cum vedem, sunt trei cauze principale de ce Dumnezeu îngăduise răul: 1) Spre a da omenirii o lecție deplină despre urmările fatale ale răului. 2) pentru a avea timpul necesar și prilejul de a umplea pământul cu oameni cari își câștigă experiențe înaintea încercării lor pentru viață; 3) spre a avea prilejul de a desvolta o nouă creațiune, pentru a forma un instrument cu ajutorul căruia Dumnezeu va împărți binecuvântările sale omenirii, care apoi va fi mândria și gloria lui. Căci la sfârșit ni se spune: „Pentru ca să arate în veacurile ce vin bogăția peste măsură a darului său prin bunătatea asupra noastră în Christos Isus.”—Efeseni 2:7.

În vederea mărețului plan de răscumpărare și a restituirii următoare prin Isus Christos, noi ne dăm seama că binecuvântările urmează din îngăduirea răului, și că prin nici o altă cale nu s'ar fi putut îndeplini aceasta. Nu numai că oamenii au câștigat foloase veșnice prin experiențe, iar îngerii prin observare, dar mai au și folosul de a fi cunoscut caracterul lui Dumnezeu, așa cum l-a înfățișat prin marele său plan. Astfel ei

vor observa cumpăna sa atât de dreaptă—înțelepciunea, dreptatea, iubirea și puterea sa, coniu-crând în armonie desăvârșită.

Judecata actuală a lumii

Atunci de ce războaie, foamete, bolșevism și alte crime nemai. auzite a căror martori sunt acum oamenii? Răspuns pe scurt, asta e cauza: Satan cel rău e numit în Biblie „dumnezeul acestei lumi.” (2 Corinteni 4:4) El a controlat, timp de veacuri, națiunile. Dumnezeu a prevestit ziua judecății și a răzbunării asupra împărăției lui Satan și a națiunilor lumii. Am ajuns acum la timpul judecății lui Dumnezeu asupra sistemelor rele de pe pământ. Această turburare pe pământ se apropie de culme care va avea loc tocmai înaintea binecuvântărilor restatornicirii. Omenirea se găsește acum în aceea perioadă a istoriei, prevestită de Isus Christos, arătând condițiunile cari vor exista în ultimile zile tocmai înaintea binecuvântărei oamenilor. Prima lume s'a sfârșit printr'un mare potop. Acum mânia lui Dumnezeu este asupra lumii; iar lumea cea rea se sfârșește prin o epocă de năcazuri, și focurile turburărilor și certelor mistue sistemele rele și nelegiuite de pe pământ, cari vor fi apoi urmate de o nouă stare de lucruri în care va domni dreptatea.—2 Petru 3:13.

Lumea viitoare

Despre acest timp, Volum 1, „Planul Divin al Vârstelor”, **Studii în Scripturi**, paginile 191 și 192 ne spune:

„Petru, Domnul nostru și toți profeții dela începutul lumii, declară că rasa umană va fi restaurată la acea glorioasă perfecțiune pe care a avut-o Adam și va avea iarăși dominația peste pământ precum a avut-o reprezentantul ei, Adam.”—Fapte 3:19-21.

„Aceasta este partea ce a ales Dumnezeu ca să dea rasei umane. Și ce parte glorioasă! Inhibiți nebii pentru un moment,

la scenele de mizerie, vaiete, degradare și durere care provalază încă din pricina păcatului, și zugrăviți-vă înaintea ochilor minții voastre gloria pământului perfect; nici o pată de păcat nu strică armonia și pacea unei societăți perfecte; nici un eufem amar, nici o căutătură sau vorbă neprietenosă; iubire izvorind din fiecare inimă și bună voința stampilând fiecare act. Atunci boli nu vor mai fi; nici o suferință, nici o durere, și nici vre-o evidență de stricăciune—nici măcar teamă de astfel de lucruri. Gândește-te apoi la toate tablourile de sănătate și frumusețe comparativă a formei și trăsăturilor omenești ce ai văzut vre-odată și află că omenirea perfectă va fi încă și mai drăgălașă. Curățenia lăuntrică și perfecțiunea minții și moralei vor stampila și glorifica orice față strălucită. Așa va fi societatea pământească, și jălitorilor celor răpiți li se vor șterge lacrimile, când vor vedea astfel lucrare învierii desăvârșită.—Apocalipsul 21:4.

„Și aceasta este schimbarea numai în societatea umană. Atragem luarea aminte deasemenea, că pământul, care a fost „făcut spre a fi locuit” de către o astfel de rasă de ființe, are să fie o plăcută și potrivită locuință pentru ea, precum e reprezentată în raiul Edenic, în care reprezentantul omenirii a fost așezat mai întâi. Raiul va fi restaurat. Pământul nu va mai produce spini și măracini, și nu va mai cere sudoarea frunței omului pentru a produce pâinea sa, ci, „pământul își va da ușor și în chip firesc rodul său.” „Deșertul va înflori ca trandafirul”; creațiunea animală joasă va fi alcătuită de servi voitori și supuși; natura cu toată feburitatea ei plăcută va striga omului din toate părțile să caute și să cunoască gloria și puterea și iubirea lui Dumnezeu; și toți cei drepti se vor veseli în el.”

CINE L-A FĂCUT PE SATANA?

„Vreânic ești Doamne, Dumnezeul nostru, să primești mărirea și cinstea și puterea, pentru că tu ai făcut toate, și pentru voia ta erau și sură făcute.”—Apocalipsul 4:11.

FIINDCĂ cetim în Biblie că toate lucrurile au fost făcute sau create de Domnul, și apoi toate lucrurile lui sunt perfecte.—„El este stânca, lucrările lui sunt desăvârșite, că toate căile lui cu dreptate sunt; Dumnezeu al adevărului, fără strâmbătate, el este just și drept” (Deuteronomul 32:4); și fiindcă mereu auzim și știm că diavolul este rău, ne simțim siguri că Dumnezeu nu l-o fi creat. De aceea întrebăm: Cine l-a creat pe Satana?

Toate făpturile inteligente trebuie să fie factori liberi cu dreptul de a alege între bine și rău; altfel oamenii nu ar fi de cât mașini, obligați de a face acel lucru pentru care au fost creați și nimic altceva. De oarece libertatea morală îngăduie creaturei să aleagă între drumul bun și cel rău, e ușor de înțeles cum o făptură poate fi perfectă la început și totuși se devie rea prin alegerea unui drum rău.

Lucifer n'a fost în totdeauna Diavolul

Printre făpturile minunate cu frumusețe create de Dumnezeu a fost și Lucifer. Cuvântul Lucifer înseamnă unul strălucit, steaua dimineții. Iov observă că Lucifer a fost de față când Dumnezeu începu să înfăptuească pământul, și că el se uni în lauda marelui Creator. „Atunci când stele dimineții cântau în chor, și toți fii lui Dumnezeu arun-

cau strigăte de bucurie.” (Iov 38:7) Descrierea făcută despre dânsul de către Profetul Domnului, ne arată că el trebui să fi fost o făptură minunată și frumoasă, glorioasă în îmbrăcămintea sa. Profetul spune: „Fosta-i în Eden grădina lui Dumnezeu; tot felul de petri prețioase te-au acoperit: sardonicul, topasul și diamantul, crisolitul, onicul și berilul, safirul, smaragdul, carbunculul și aurul. Acordul tamburelor tale și flautelor tale era pregătit pentru tine, pentru ziua nașterii tale. Erai un cherubim cu aripi întinse și acoperitoare, și pusu-te-am pe muntele cele sfânt a lui Dumnezeu; umblat-ai în mijlocul petrilor infocate. Fosta-i desăvârșit în căile tale din ziua nașterii tale, până când s'a aflat nedreptate în tine.”— Ezekiel 28:13-15.

Când deveni Lucifer Diavol

Astfel noi vedem că Lucifer a fost creat perfect. El e numit **uns**, ceea ce înseamnă: unul care are autoritate asupra altora. Această Scriptură ne spune că el a fost în Rai, ceea ce ne indică că el a fost pus să supravegheze pe Adam și Eva când aceștia au fost creați și puși în rai. Când Dumnezeu a creat pe om el dădu lui Adam puterea asupra lucrurilor pământești. Deși era măreț și frumos, Lucifer nu posedea nici o stăpânire. În inima lui se născu ambiția de a avea și el o domnie a sa, și el se puse în căutarea unei astfel de stăpâniri. Spre a-și atinge scopul el o înșelă pe Eva prin minciuni. În esență el povesti Evei că Dumnezeu încercară să o ție pe ea și pe soțul ei în ignoranță. În vederea științei sale el se servi de șarpe, una din fearele din Eden; și vorbind prin șarpe el spuse Evei: „Și șerpele era cel mai viclan din toate animalele pământului, pe care le-a fost făcut Dumnezeu; și el a zis către femeie: ce, se poate ca Dumnezeu să fi zis, că voi să nu mâncați din toți pomi grădinei! Și zise femeia către șarpe: din fructele pomilor grădinei puteți

mânca, dar din fructele pomului, cel din mijlocul grădinei, a zis Dumnezeu dintr'însul să nu mâncați, nici să nu v'atingeți de dânsul, ca să nu muriți. Și șarpele a zis către femeie: nu veți muri; că Dumnezeu știe, că în ziua în care veți mânca dintr'însul, se vor deschide ochii voștri, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul."—Facere 3:1-5.

Este vădit că scopul era s'o facă pe Eva necredincioasă Domnului ca astfel să-l poată dolândi și pe soțul ei. Adam și Eva având puterea să producă copii și să populeze pământul, Lucifer intenționa ca pe această cale să stăpânească rasa omenească, stabilindu-și o domnie a lui proprie. Aceasta fu din parte-i o apucătură stricată și nelealitate față de Dumnezeu; și din această cauză el căzu din favoarea lui Dumnezeu.

Satan stăpânitorul pământului

Profetul descrie pe Satan și căderea lui astfel: „Cum ai căzut din cer, Lucifer, fiu al aurorei! Eacă-te aruncat la pământ, călcătorule al popoarelor! Căci tu zicea-î în inima ta: Sui-mă-voiu în cer, înălța-voiu tronul meu mai pe sus de cât stelele lui Dumnezeu; și voiu ședea pe muntele întrunirii zeilor, pe nordul cel mai depărtat; sui-mă-voi pe înălțimile norilor, voi fi asemenea celui Prea-înalt. Dară în infern eacă-te aruncat, în groapa cea mai adâncă.”—Isaia 14:12-15.

Isus spuse despre Lucifer: „Zăriam pe Satan ca un fulger căzând din cer.” (Luca 10:18) El căzu din grația lui Dumnezeu; fu degradat și numele lui fu schimbat și de atunci e cunoscut în Scriptură ca balaur, șarpele cel vechiu, diavol și satana.

De ce propășește răul?

Fiecare faptură numită de Dumnezeu e numită cu un scop anumit care însemnă mult. Cu-

vântul Satan înseamnă potrivnic. În Itai el a fost potrivnicul lui Dumnezeu ceea ce a și rămas ca și potrivnicul atot ceea ce e bun și drept. El se împotrivi lui Isus când acesta era pe pământ, lucrând prin diverși mijlocitori și s'a împotrivit de atunci începând tuturor ucenicilor lui Isus, cauzând persecutarea lor. Când Dumnezeu izgoni pe Adam și pe Eva din rai, el spuse: „Dusmănie voi pune între tine și între femeie, și între seminția ta și între seminția ei; aceasta va zdrobi capul tău, și tu vei împunge călcâiul ei.” (Facere 3:15) Sămânța înseamnă urmașii; și Satana cu trimișii sau urmașii lui au persecutat pe toți aceia cari au urmat calea dreptății. Sămânța femeii descrisă aci e sămânța ieșită din Legământul lui Abraam, care sămânță e Isus Christos și Biserica sa. (Galateni 3:16, 27, 29) Satan se împotrivi în totdeauna acestei sămânțe și aceasta ne explică de ce adevărații creștini sunt persecutați.

Cuvântul șarpe înseamnă înșelător; și unul din mijloacele favorite ale lui Satan în toate timpurile a fost înșelăciunea, pe care a întrebuintat-o în toate chipurile asupra poporului. Prin falșuri și înșelăciuni el vâri doctrine mincinoase în capul oamenilor, orbindu-i față de Cuvântul adevărat a lui Dumnezeu.—2 Corinteni 4:3, 4.

Cuvântul balaur înseamnă nimicitor sau cel care rupe. Satan a căutat să nimicească tot ceea ce a fost drept și dreptate. El pricinui persecuția și moartea profeților. Tot el a pus la cale urmărirea lui Isus prin mâna fariseilor și țanta lui este să distrugă tot ceea ce e drept.

Cuvântul diavol înseamnă defăimător. Satan l-a defăimât pe Dumnezeu în grădina Edenului; și acușările răutăcioase și defăimătoare în contra Domnului și a ucenicilor săi de atunci și până acum au izvorât dela dânsul. Isus vorbind despre dânsul spune că e un mincinos și tatăl minciunii.—Ioan 8:44.

Religiile false pătează caracterul lui Dumnezeu

Cu nația jidovească, Dumnezeu stabili adevărata religie ordonând acestora să-l adoare pe dânsul ca pe adevăratul Dumnezeu. Satan cel potrivnic lui Dumnezeu stabili cu națiunile păgâne din jurul națiunei jidovești religia falsă, făcând pe oameni să-l adoare pe dânsul și chipurile asemănătoare, și pe demoni; din aceasta obârșie se trag toate religiile false. Dumnezeu stabili adevărata religie Creștină; după aceasta Satan stabili misterul fărădelegii, religia lipsită de credință, cerând să-l adoare pe Dumnezeu și în acelaș timp schimonosându-l pe Dumnezeu și pe Isus Christos. Astfel Sf. Scriptură ne dovedește că Dumnezeu n'a creat pe Satan. El l-a creat pe Lucifer, o făptură desăvârșită, care apoi deveni Satan din cauza propriei sale apucături nelegiuite.

Ingerii cari s'au întovărășit cu Satan

De la Adam și până la potop Dumnezeu permise ingerilor din cer să supravegheze pe oameni. Satan seduse pe mulți dintre aceștia, ademenindu-i să strice pe oameni făcându-i pe toți răi; și atât de groaznică era răutatea pe pământ în cât toți, afară de Noe și familia sa, erau cufundați în crime și nelegiuiiri și toate gândurile lor mergeau într'una spre rău. Dumnezeu trimise atunci potopul pe pământ, distrugând toată rasa omenească afară de Noe și familia sa, care găsisse favoare înaintea lui Dumnezeu și fură transpuși prin corabie. Acești ingeri răi cari au fost ademeniți de Satan fură restrânși de Dumnezeu până la judecata cea din urmă. (Iuda 6; 2 Petru 2:4) După potop Dumnezeu începu să populeze pământul din nou prin Noe; și după un timp formă poporul jidovesc, ca popor ales a lui Dumnezeu. Satan se împotrivi tot timpul. Explicând masinațiile acestor spirite rele de la potop în-

coace, Volumul 6, „Creațiunea cea Nouă”, Studii în Scripturi, pagina 620, ne spune:

„În timp ce ei erau înlanțuiți sau închiși. În sensul că nu mai puteau apărea în fața oamenilor, cu trup omenesc, ei găsiră în curând în rasa decăzută pe acei care erau gata să li se supună ca mijlocitorii lor și ei lucrau prin aceștia. Astfel de „medii” erau canale omenești de comunicare între demoni și omene.”

Personificatorii morților

Acești îngeri răi sau spirite rele cari au fost alungați și înlanțuiți, neîngăduindu-li-se să se materializeze printre oameni, formară sub stăpânirea lui Satan o comunicație cu acei pământenii care li se supuseră prin mijlocirea mediilor. Dumnezeu hotărîse în legea sa că jidovii să se ție departe de acei care li încurcau să comunice cu spiritele rele; mai hotărî în legea sa că toate mediile spiritiste să fie omorîte. Dar nația jidovească fu mereu ispitită; și în urmă Satan prilejui căderea lor. El fu cauza că profeții lui Israel fură omorîți. Tot el prilejui războaiele, foamea, năcazurile, certele și luptele ce au acoperit pământul de atunci și până acum.

De ce nu omoară Dumnezeu pe Diavol

Văzând că Satana este cauza răului și propovăduitorul nelegiuirii pe pământ, de ce-i îngăduie Dumnezeu să mai trăiască? De ce nu-l omoară?

Pentru această întrebare avem un răspuns scurt. Dumnezeu hotărîse ca fiecare din ființele sale inteligente să guste din urmările fatale ale păcatului, și că ele să aleagă între bine și rău. El decretase cu multe secole mai înainte că Satan are să fie omorît; dar amână executarea acestei sentințe până ce un număr suficient de oameni va fi populat pământul. Acestora li se dă prilejul experienței cu păcatul pentru ai vedea urmările lui dezastruoase, ca apoi atunci

când vor fi câștigat o deplină cunoștință a adevărului și li se va da prilejul de a face binele ei să aleagă calea dreptății spre a trăi. În înțelepciunea sa Dumnezeu s'a folosit de aceste mijloace spre a învăța familia omenească că ambiția, egoismul și urmarea răului duc la decădere, iar ascultarea și supunerea de Dumnezeu în urmarea dreptății duc spre fericire.

Pe nici o altă cale n'ar fi putut Dumnezeu dovedi atât de adânc această povară a sa, de cât îngăduind satanei să-și desfășure opera sa ticăloasă. În mărețul plan a lui Dumnezeu contrastează cele două caractere: al Satanei și al lui Isus Christos. Satana care pregătea uzurparea autorității dumnezeiești a fost degradat, pierdu locul de frunte ce-l avuse înainte, devenind personificarea răului și dovedind încă odată până unde poate merge un caracter stricat în răutatea sa; și la timpul convenit el va fi distrus.

Satana legat pentru o mie de ani

După o studiere în extenso a acestei probleme, „Studii în Scripturi”, Volumul 4, pagina 519, spune:

„Satana va fie înfrânt și legat—toată înrăurirea sa falsă și înșelătoare va fie înăbușită, astfel că răul să nu mai apară oamenilor ca bine, nici binele ca un rău nedorit; adevărul nu va mai semăna minciunii, nici minciuna adevărului.” „Nu numai că împărăția cerurilor va fi stabilită prin forță, fiind o putere căreia oamenii nu-i vor mai putea rezista, dar va rămânea astfel în decursul Mileniului; căci toată această domnie nu are alt scop de cât aceea de a înfrânge și distruge pe dușmanii dreptății.”

Satana și urmașii lui distruși.—Stârșitul răului

Apostolul Pavel ne spune lămurit că Isus se împărtăși de carne și sânge ca prin moarte să-l poată distruge pe aceluia care avea stăpânirea morții, adică pe Diavol. (Evrei 2:14) După ce întrea-

gă familia omenească va fi avut prilejul să cunoască binele și răul și să aleagă drumul drept, satana și toți cei cari preferau să-l urmeze pe calea nelegiuirii vor fi definitiv distruși. Printr' aceasta vedem marea înțelepciune a lui Dumnezeu și bunătatea sa nemărginită față de aceia cari iubesc dreptatea.

Volanul 7, **Studii in Scripturi**, „Taina Implinită”, referindu-se la aceasta, spune la pagina 365:

„Mărcuitorul va stabili împărăția sa milenială a cărei primă operă va fie legarea lui Satana [restrângerea și împiedecarea tuturor influențelor rele din afară], și apoi va scoate pe om din orbirea sa, după cum stă scris—„ochii orbilor se vor deschide.” (Isaia 35:5) Ziua milenială se ivește odată cu schimbarea stăpânirii de pe pământ, când controlul trece din mâinile „prințului acestei lumii” și a slujitorilor lui în mâinile aceluia a „cărui are dreptul la ea” [prin răscumpărare], și în mâinile sfinților săi. (Daniei 7:27) Am văzut, că deși urbiarea acestei schimbări va fi fericire și binecuvântare pentru tot neamul omenească, atât ca indivizi cât și ca popoare și națiuni, totuș, timpul de tranziție, în care actualul stăpân—„omul cel tare”—va fi legat și dat afară din stăpânire (Matei 12:2), va fi un timp de mari tulburări. Cu privire la aceasta Isus a spus: „Nimeni nu poate se între în casa celui tare și să-i răpească sculele lui, dacă nu va fi legat mai întâi pe cel tare, și apoi fi va prada casa.” (Marcu 3:22-27; Luca 11:22) Aceasta legare efectivă a Satanei este arată că primul lucru al vârstei celei noi. Orice influență înșelătoare și amăgitoare a dușmanului va fi împiedecată și restrânsă. Sf. Scriptură ne arată că lupta Satanei de a-și menține stăpânirea asupra oamenilor va fi desperată, mai ales către sfârșit.”

PROFETIA ȘI INDEPLINIREA EI

BIBLIA abundă în enunțări profetice, despre cari se zice că sunt spuse neclare pentru că nu puteau fi înțelese de oamenii de atunci când ele au fost scrise. Profetie înseamnă prevestirea evenimentelor a căror întâmplare se așteaptă în viitor. Când profetiile acestea se întâmplă într'adevăr și sunt povestite noi numim aceste profetii îndeplinite sau istorie.

Nici o minte omenească nu putea discerne lămurit ce va aduce viitorul. De aceea tragem concluzia că profetia vine dela Dumnezeu și e scrisă pentru înțelegerea omului, care o va pricepe la timpul hotărât de Dumnezeu. Apostolul spune: „Pentru că nici odată prin voință de om nu fu adusă profetia, ci mânați de spirit sfânt oamenii [aceștia, adică profetii] vorbiră de la Dumnezeu. (2 Petru 1:21) Intr'adevăr acești oameni au vorbit ca gurile lui Dumnezeu raportând profetiile lor.

Faptul că profetia vine dela Dumnezeu e o dovadă sigură că va veni un timp când această profetie se va îndeplini, pentru motivul că marele și înțeleptul nostru Dumnezeu nu face nimic fără un scop anumit. Spre a ne asigura de aceasta, Dumnezeu spuse profetului să scrie: „Așa va fi cuvântul meu, care iese din gura mea; nu se va întoarce la mine în deșert, ci va împlini toate câte om voit, și va prospera în toate câte l-am trimis.“—Isaia 55:11.

Evenimente mondiale care au fost profetiile

Spre ilustrarea acestui fapt dăm câteva exemple de profetie și împlinirea lor. Prin sfântul

său profet Dumnezeu ne povestește răscumpărarea omului: „Din mâna infernului îi voi răscumpăra; de moarte îi voi mântui; o, moarte, nimicirea ta voi fi! Haide, infernule cu mortăciunea ta. Compătimirea fie ascunsă de ochii mei!” (Osea 13:14) Dumnezeu a spus înainte că acest puternic care se va coborî între oameni și-i va răscumpăra se va naște evreu. (Deuteronomul 18:15) El arată chiar locul unde va fi născut. (Mica 5:2) Apoi a prezis că va veni la propriul său popor; că ei nu-l vor primi, ci îl vor desprețui și îl vor respinge; și că el va fi omul durerilor și cunoscut cu pășuri. (Isaia 53:1-3) El prevestește intrarea sa triumfătoare în Ierusalim când se va oferi ca rege al Iudeilor (Zacharia 9:9), și prevestește trădarea ce o va suferi, și că va muri dar nu pentru sine însuși (Daniel 9:26); că nu va fi nici o cauză dreaptă pentru moartea lui, ci că va fi socotit printre cei fărădelege. (Isaia 53:8, 9) Mai profetește că va muri printr-o moarte violentă și că totuși nici un os din trupul lui nu va fi frânt.

Toți acei cari studiază Biblia știu că Isus împlinise toate aceste profeții a căror prevestire a fost ordonată de către Dumnezeu; că Moisi a fost un tip al său; că Isus a fost născut evreu, că s'a născut la Bethleem așa cum a fost prezis; că a venit la Iudei oferindu-li-se de rege lor; ceea ce e mai amănunțit povestit în Matei 21:1-9; că a fost respins și răstignit; și că a devenit Mântuitorul omenirii.

Prevestirea ruinei naționale jidovești

Prin Moisi Dumnezeu prevestește ruina națională a poporului jidovesc. (Leviticul 26:18, 31, 32) Mai prevestește ruina națiunii jidovești prin gura profeților Ezekiel și Ieremia. Aceste profeții s'au întâmplat exact la timpul așteptat și evreii au fost izgoniți din Palestina.

Prin profeți Dumnezeu prevestește „timpul sfârșitului” mai ales prin Daniel el spuse: „Și tu Da-

niele, tăinuște cuvintele, și sigilează cartea, până la timpul sfârșitului: atuncea mulți vor cutreera, și cunoștința se va înmulți." (Daniel 12:4) Vedem cum aceasta e acum pe cale a se îndeplini.

Naum a prevestit căile ferate

E interesant de știut că cu multe secole în urmă, Dumnezeu prin gura profetului său Naum prevesti și făcu o descriere exactă a unui tren de cale ferată în plin mers, arătând că acesta va lua ființă atunci. Aceasta profecie s'a împlinit acum. „Scutul vitejilor săi este roșu, în purpură sunt îmbrăcați hârbații de reșbel, de focul oțelilor fulgeră carele în ziua gătirei sale, și lăncile se mișcă, carele duruesc în uliți, și se lovesc în piețe; privirea lor este ca a făclielor; aleargă ca fulgerile. El chiamă pe vietjii săi, dară ei se poticnesc în calea lor, ei se grăbesc spre zid; și acoperișul de apărare se gătește. Porțile fluviilor sunt deschise, și palatul se risipește.” (Naum 2:3-6) Volumul 7, „Taina Implinită”, **Studii în Scripturi**, pag. 105-108, interpretează în mod descriptiv limbajul simbolic întrebuintat de Naum, până și glumele călătorilor cu controlul билетelor.

Aeroplanul, atât întrebuintat acum de către națiunile lumii a fost prevestit de către profetul lui Dumnezeu cu multe secole în urmă. Telegrafia fără fir, care e acum întrebuintată dealungul pământului pentru diverse știri, a fost deasemenea prevestită înainte cu multe secole.—Isaia 60:8; Iov. 38:35.

1914, data prevestită a războiului mondial

Mai sunt multe alte profetii în Biblie, dintre cari multe sunt acum pe cale de îndeplinire. Dintre cele mai însemnate este războiul mondial, care a fost prezis în Volumul 2, „Timpul s'a apropiat”, **Studii în Scripturi** (scris în 1889), că va începe în 1914. Cităm din pagina 73 și 79:

„Prin Timpurile Păgânilor Dumnezeu a înțeles și aplicat acel interval din istoria lumii, care se cuprinde între strămătura împărăției tipice a lui Dumnezeu, împărăția lui Israel și introducerea și stabilirea adevăratei împărății a lui Dumnezeu.”

„Din dovezile Bibliei e clar că „Timpurile Păgânilor” formează o perioadă de 2520 de ani, începând de la 605 a. Chr. și sfârșindu-se cu anul 1914 d. Chr.”

Alte profeții care pot fi cunoscute acum de către cei care studiază Biblia, sunt: Sfârșitul lumii, a doua venire a lui Christos, disperarea națiunilor, marea bătălie a Armagedonului, începutul unei lumi noi, etc.

Vedem astfel că Dumnezeu a prezis istoria lumii cu mult înainte; și acela care studiază profețiile, cu amănunțime, în lumina istoriei și a evenimentelor care se întâmplă zilnic, poate avea o vedere clară a înțelesului acestor lucruri.

Biblia e cea mai frumoasă carte ce a fost scrisă vreodată; dar e cea mai puțin înțeleasă. Nu există acum nici o scuză pentru neînțelegerea Sf. Scripturi. Fiecare casă ar trebui să poseadă Biblia, și Biblia ajută. Toți copiii de când încep să citească ar trebui să fie încurajați la studierea Bibliei; căci ea ne arată limpede planul de mântuire a lui Dumnezeu, mântuire care va aduce viață, sănătate și fericire rasei umane, și nu există alt mijloc spre a o putea obține. Profeții au prezis vremea când Biblia va fi mai bine înțeleasă. Am ajuns acum acest timp. Toți părinții ar trebui deci să se informeze în ceea ce privește Biblia, făcându-și datoria față de copiii lor instruindu-i și învățându-i în marile ei adevăruri. Nimic nu i-ar putea ocroti în contra multiplelor rele ale zilelor noastre decât cunoașterea cuvântului dumnezeesc și a mijloacelor sale de binecuvântare a omenirii. Scopul principal al „**Studiilor în Scripturi**”, și „**Harfa lui Dumnezeu**” și altă literatură similară publicată de noi este de a da prilejul oamenilor să se lumineze asupra Cuvântului lui Dumnezeu.

SFÂRȘITUL LUMII

DE aproape nouăsprezece sute de ani, creștinii au fost în așteptarea sfârșitului lumii. Cu mult înainte de asta, jidovii, au fost în așteptarea sfârșitului lumii, după cum le-a fost prorocit de către profeți. Mulți creștini au fost induși în eroare, zicându-li-se că atunci când va veni sfârșitul lumii, pământul însuși cu tot ce e pe el va fi ars. Această credință se datorește unei lipse de cunoaștere a Cuvântului dumnezeesc. Ar părea fără sens ca Dumnezeu să fi creat pământul atât de vast cum e, îmbunătățindu-l mereu, numai spre a-l distruge apoi. Spre a evita orice îndoială din mintea cuiva, Dumnezeu a lămurit aceasta prin profetul său, spunând: „Căci așa zice Dumnezeu cel ce a creat cerurile, acest Dumnezeu care a format pământul, l-a făcut și l-a întemeiat, nu în zădar el l-a creat, ci l-a făcut ca să se locuiască; Eu sunt Dumnezeu și un altul nu este.” (Isaia 45:18) „O generațiune trece, și altă generațiune vine; dară pământul rămâne în etern.”—Eclesiastul 1:4.

Lumea nu pământul se va sfârși

Prin cuvântul „lume” întrebuințat în Sf. Scriptură se înțelege ordinea socială de azi, care câteodată se chiamă civilizație. Înseamnă starea de lucruri vizibilă, cu privire la om, guvernarea sa, etc. Biblia vorbește de trei lumi: 1) Lumea care a fost, și care fiind înghițită de potop, perisă (2 Petru 3:6); 2) lumea cea rea de acum, care și ea va fi distrusă (Galateni 1:4; 2 Petru 3:7); și 3) „lumea viitoare”. (Evrei 2:5) Prima lume sau socie-

tate început cu crearea omului și se sfârși cu poporul. Aceasta a fost administrată de către îngeri, după spusele Scripturii. Cu sfârșitul popoului început o a doua lume. Aceasta a fost și este o lume rea. Este sfârșitul „acestei lumi rele” care privea pe jidovii pe care creștinii l-au anticipat cu multe secole în urmă. Această „lume viitoare”, și „în care va locui dreptatea”, e starea de lucruri în care Christos va domni în dreptate. — Isaia 45:17; 2 Petru 3:13.

Christos nu lăsa nici o urmă de îndoială în mintea nimănui că împărăția sa doar ar veni în timpul acestei lumi rele; căci stând în fața lui Pilat el spuse: „Impărăția mea nu este din această lume.” Apoi iarăși el vorbise de Satan ca de „principele acestei lumi”; și apostolul Pavel vorbind de Satan îl numește „dumnezeul acestei lumi.”

În timpul existenței actualei lumi rele oamenii cinstiți s'au luptat să stabilească o domnie dreaptă pe pământ ca se realizeze mult visata dorință a omului; adică viață, libertate și fericire. A fost și mult bine în această lume; căci mulți oameni au luptat pentru dreptate și adevăr. Totuși răul a predominat. În acest timp cei mândri au fost înălțați, și puterea a fost dreptatea, iar nu dreptatea puterea — Malachi 3:15.

**„Facă-se voia ta, precum în cer așa și pe pământ”,
„Rugăcuinea Domnului”**

Jidovii așteptau sfârșitul actualei lumi rele pentru că ei așteptau **împărăția lui Messia** care-i va binecuvânta. Creștinii la rândul lor așteptau și ei, căci Isus li învățase să se roage: „Vie împărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pământ.” (Matei 6:10) Bineînțeles că și adevărații cercetători ai Sf. Scripturi urmăresc și așteaptă apropiatul sfârșit al acestei lumi și începutul unei lumi noi. Isus arătase ce se va întâmpla atunci. El vorbi în limbaj profetic ca răspuns unei întrebări ce i-a fost pusă.

Atunci ucenicii săi s'au apropiat și l-au întrebat: „Și stând el pe muntele Maslinilor, venită la dânsul ucenicii la o parte zicând: spune nouă, când vor fi acestea? Și care va fi semnul venirii tale și al sfârșitului veacului?” (Matei 24:3) Isus răspunse la această întrebare în limbaj profetic—adică răspunsul său prevesti ce se va întâmpla când lumea se va sfârși; din această cauză răspunsul său e cu deosebire interesant la lumina evenimentelor de azi. Înainte de a reproduce răspunsul său să considerăm pe scurt câteva date cronologice din profețiile lui Dumnezeu spre a arăta pe când se poate aștepta sfârșitul lumii.

Chela datelor profetice.—Timpul, anii, etc.

Jidovii erau poporul tipic al lui Dumnezeu; adică, el alege acest popor și îl organizează ca națiune, dându-i legea sa și întrebuintându-i spre a reprezenta evenimentele ce vor veni. (Evrei 10:1; 1 Corinteni 10:11) Pentru că i-au căleat legea, Dumnezeu îi preveni că-i va isgoni de la sine, permițând păgânilor de a-i lua prizonieri stabilind o împărăție lumească; și că pedeapsa lor va dura o perioadă de șapte epoci simbolice. Aceste epoci simbolice și perioada de timp în ani, e explicată în Volumul 2: „A sosit timpul”, **Studii în Scripturi**, pagina 79:

„În Biblie un „timp” înseamnă un an . . . Deci . . . șapte timpuri înseamnă 2520 de ani. . . .”

Sf. Scriptură ne arată limpede că acest decret al lui Dumnezeu a fost aplicat în contra națiunii jidovești în anul 606 a. Chr. când Nabucodonosor deveni stăpânul universal păgân. Numărând 2520 de ani înainte, ajungem la 1914 d. Chr. și calculând exact, conform cronologiei Bibliei, timpul păgânilor trebuia să se sfârșească la 1 August 1914. Deci această dată ar însemna sfârșitul lumii, prin evenimentele cari au decurs. Isus prevestise ce se

va întâmpla atunci, spunând că națiunile vor deveni mâniașe și mânia lui Dumnezeu se va revărsa asupra ele.—Apocalipsul 11:15-18.

1 August 1914—Evenimentele de atunci încoace?

Să observăm împlinirea verbelor lui Isus la această întrebare: „Cum vom putea ști că a ajuns sfârșitul lumii?” „Căci se va ridica neam peste neam și împărăție peste împărăție, și vor fi foamete și cutremure pe alocurea.” Războiul mondial începu exact la 1 August 1914, sfârșitul erei păgâne, ceea ce înseamnă sfârșitul lumii vechi. În legătură cu aceasta Isus spuse: „Și vor fi foamete și cutremure pe alocurea. Dar toate acestea vor fi numai început de dureri.” Prin aceasta înțelegem că evenimentele pomenite mai sus vor însemna începutul necazurilor care vor veni asupra popoarelor lumii, necazuri care vor crește mereu, cu timpul. Cu alte cuvinte 1 August 1914 înseamnă începutul destituirii; și Dumnezeu procedează în felul său majestos distrugând lucrurile de pe acest pământ spre a face loc unei împărății a dreptății.

Evenimentele se întâmplă pentru că au fost prevestite.

Războiul mondial a fost urmat de foamete în multe părți ale Europei, Asiei și Africii. A fost urmat apoi de ciuma „influenței”, care a omorât mai mulți oameni într'un an de cât războiul în patru. A fost mai multe cutremure de năamânt în ultimii patru ani decât în orice altă epocă a istoriei omenești. Și deoarece cutremurele în chip simbolic înseamnă revoluții, am avut și revoluții care au distrus multe națiuni.

Mântuitorul a prevestit că la sfârșitul lumii vechi și înainte de începutul celei noi, iudeii vor fi iar readunați în Palestina; și această profeție a pe cale a se împlini.

Mai departe Domnul ne arată că mulți vor părăsi credința în Isus Christos și că așa zișii creștini se vor îndrepta către alte lucruri decât Cuvântul Dumnului. Astfel vedem îndeplinindu-se și această profeție ca și mai multe alte lucruri prevestite de Domnul, și pe cari spațiul nu ne îngăduie să le discutăm în întregime. Domnul ne prezise dezordine generală, tulburări muncitorești, greve, secule, bolșevism, anarhie ca tot atâtea dovezi de sfârșitul unei vechi stări de lucruri, și preakătirea unei noi ere. Aceste semne generale câștigă importanță prin întâmplarea lor chiar la data prezisă. Volumul 2 Studii în Scripturi, „A sosit timpul” tratează cronologia Bibliei făcându-ne să înțelegem că evenimentele zilei sunt dublu de însemnate prin faptul împlinirii lor chiar în anul care a fost prezis. Este evidențiat și faptul măsurării Mării Piramide din Gizeh, Egypt. Despre această tratează pe larg Vol. 3 „Via împărăția Ta”, Studii în Scripturi“.

NEMURIRE

CE se înțelege prin cuvântul nemurire? Oare posede fiecare om suflet nemuritor?

Cei mai buni lexicografi definesc astfel nemurirea: Starea de a fi nemuritor sau scutit de moarte și anihilare; o existență infinită. Dacă fiecare om ar avea un suflet nemuritor, atunci înseamnă că sufletul e infinit, veșnic, neperitor, incoruptibil, nemuritor și nesupus morții. Sf. Scriptură confirmă și ea această definiție a nemuririi.—Apocalips 20:6; 1 Corinteni 15:54, 55.

Din copilărie am fost învățați să credem că fiecare om are un suflet nemuritor. Este aceasta adevărat sau nu? Biblia este singurul izvor adevărat asupra acestei întrebări. Teoriile oamenilor sînt fără valoare dacă nu se bazează pe competență vădită și care vine din sursă sigură. Biblia e Cuvântul lui Dumnezeu despre adevăr. (Ioan 17:17) Orice răspuns dat care nu e în conformitate cu Biblia nu poate fi un răspuns adevărat, oricine l-ar da. Sf. Scriptură spune: „La lege și mărturie! Căci pentru cei ce nu vorbesc după cuvântul acesta, este fiindcă nu e nici o lumină în ei.” (Isaia 8:20) Și mai departe citim: „Dar fie Dumnezeu iubitor de adevăr, iar orice om mincinos” (Romani 3:4) Orice om cinstit dorește adevărul. Acelor întrebări, deci vom răspunde după adevăr, în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Ce este sufletul?

Înainte de a putea defini dacă omul posedă sau nu un suflet nemuritor, trebuie să definim ce este

sufletul. Preoții spun că sufletul omului este partea sa divină care nu poate muri; totuși ei nu citează vr'o dovadă din Sf. Scriptură. Sf. Scriptură definește sufletul ca o ființă, o creatură care respiră. „Și Dumnezeu formă pe om din pulberea pământului, și suflă în nările lui suflare de viață, și așa se făcu omul în ființă vie.”—Facere 2:7.

Trebue să admitem că ghea din care Dumnezeu l-a făcut pe om era fără viață sau conștiință. Suflarea ce i-a dat-o n'a fost conștiință. Dar când Dumnezeu făcu trupul din elementele pământului, unindu-l apoi cu suflarea ce o răspiră ființele vii, aceasta a născut viața. Aceasta puse mașineria în lucru și rezultatul a fost o creatură vie, simțitoare, mobilă, un suflet. Cuvintele suflet și ființă sunt termeni sinonimi.

Ai un suflet? Sau ești un suflet?

Orice creatură care respiră e un suflet. Nici una nu **poșede** un suflet. Orice animal e un suflet. Dar nimeni n'ar admite că animalul poșede un suflet. Cuvântul „suflet” a fost aplicat de către Dumnezeu animalelor inferioare, cu mult înainte de crearea omului. „Și Dumnezeu zise: să producă apele mulțime de animale viețuitoare, și paseri să zboare pe deasupra pământului sub întinsul cerului. Și la toate animalele pământului, și la toate păsările cerului, și la tot ce se târește pe pământ și are în sine suflet viu, dau toată iarba verde spre mâncare.” (Facere 1:20, 30) Și mai citim în Cuvântul lui Dumnezeu: „Și să iei și pentru Domnul dare dela bărbații de rebel, care au eșit la oștire: din toată cincisuta câte un suflet, din oameni și din boi și din asini și din oi.” (Numeri 31:28) Cauza pentru care Sf. Scriptură arată animalele ca suflete este că sunt toate ființe vii. Omul este cea mai superioară clasă de animale.

Adevărata definiție a sufletului este, deci, orice creatură care respiră și poșede simțul vederii, al

mirosului, etc. întrebându-le și folosindu-se de ele. **Omul e un suflet. Omul nu posedă un suflet.** Spre exemplu, noi spunem că omul posedă o oaie, dar nu că omul este o oaie. Deci repetăm. Omul e un suflet. Omul nu posedă un suflet.

Când ființele mor, ele merg toate în același loc. Diferența între oameni și animalele inferioare este că pentru acestea din urmă nu mai există lumea de apoi; pe când Dumnezeu prin răscumpărare și înviere a îngrijit ca omul să trăiască iar. Sf. Scriptură spune: „Căci soarta fiilor oamenilor este ca și soarta vitelor; a amândurora tot aceeași soartă este: cum unul moare, așa moare și celălalt: un suflet au toți; și nimic mai mult n'are omul decât via; căci și unul și altul deșertăciune sunt. Toți la același loc se duc: toți sunt din pulbere; și toți se întorc în pulbere.” (Eclesiastul 3:19, 20) Dumnezeu spuse omului pe când acesta era în Rai: „Dar din pomul cunoștinței binelui și al răului dintr'acesta să nu mănânci; căci în ziua în care dintr'insul vei mânca, vei muri.” (Facere 2:17) Era omul, sufletul, ființa căreia Dumnezeu îi adresează aceste cuvinte. Dacă omul are un suflet nemuritor, atunci cuvintele Domnului nu înseamnă ceea ce spun. Dar noi știm că ele înseamnă ceea ce zic.

Sufletul care moare.

Preoții cari au învățat lumea că sufletul e acel lucru spiritual care n'a fost condamnat la moarte și deci nu poate muri, sunt contraziși de către Sf. Scriptură. Citim: „Omul ce păcătuiește, acela va muri.” (Ezekiel 18:4, trad. originală) „Care este omul ce va trăi, și moarte nu va vedea? Care va scăpa sufletul său de infern? (Psalm 89:49) Aici Sf. Scriptură ne dovedește că sufletul e muritor. Dacă moare, bineînțeles că nu poate fi nemuritor. Omul e un suflet. Omul a fost condamnat la moarte. Omul moare. Sufletul moare. De aceea

omul nu posedă un suflet nemuritor. Este deosebire între viață veșnică și nemurire. O ființă care s'ar supune întotdeauna lui Dumnezeu și în armonie cu dânsul ar putea fi îngăduită să trăiască veșnic. Sf. Scriptură ne arată că Dumnezeu are puterea să distrugă sufletul. Isus spune: „Și nu vă temeți de cei ceucid corpul, sufletul nu-l pot ucide; temeți-vă mai vârtos de acela care poate să piarză în gheenă și sufletul și corpul.” (Matei 10:28) Asta înseamnă că Dumnezeu are puterea să distrugă trupul omului și însăși existența sa, ca să nu mai poată trăi din nou. Aceasta dărâmă teoria imortalității.

Nu există un singur verset în Biblie care să afirme că omul este esențialmente nemuritor. Dacă vă spune cineva că Biblia învață că toți oamenii au suflete nemuritoare, cereți să vă citeze locul unde e spus astfel. Volumul 5, **Studii în Scripturi**, pag. 334, spune:

„Examinând aceste lucrări, ce găsim? Această: că expresia ebraică *neh-phesh*, care de obicei e tradusă prin cuvântul „suflet”... e tradusă în treizeci și șase de feluri.. Cuvântul grecesc *psuche* (ființă simțitoare), din Noul Testament... e tradus prin „suflet” de cincizeci și șase de ori; iar prin cuvântul „minte” de trei ori; odată prin „inimă” și de patruzeci și unu de ori prin „viață.”

Minciuna Satanei e baza acestei doctrine

Atunci, dacă Biblia ne învață că omul e muritor și nu nemuritor, de unde s'a născut doctrina aceasta a imortalității? Iată răspunsul: Satan, diavolul a născocit-o, și e prima minciună care a fost spusă; și din această minciună au izvorât toate doctrinele false, a căror origine este următoarea:

Adam și Eva erau în rai, stăpâneau toate lucrurile de acolo. Ei aveau dreptul să trăiască dacă rămâneau credincioși lui Dumnezeu. Dumnezeu spuse lui Adam: „Dar din pomul cunoștinței binelui și al răului, dintr' acesta să nu mănânci; că în ziua în care dintr'insul vei mânca, vei muri.” (Facere 2:17) Satan însă o înșelă pe mama Eva.

O încredință că Dumnezeu voia s'o ferească pe dânsa și pe soțul ei de cunoașterea binelui și al răului pe care ar câștiga-o mâncând din acest fruct. El îi spuse: „Ce, se poate ca Dumnezeu să îți zis, ca voi să nu mâncați din toți pomii grădinei! Și zise femeea către șarpe: din fructele pomilor grădinei putem mânca; dar din fructele pomului, cel din mijlocul grădinei, a zis Dumnezeu: dintr'însul să nu mâncați, nici să nu vă atingeți de dânsul, ca să nu muriți. Și șarpele a zis către femeec: nu veți muri; că Dumnezeu știe, că în ziua în care veți mânca dintr'însul, se vor deschide ochii voștri, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.” (Facere 3:1-5) Asta a fost o minciună, pentrucă era tocmai contrarul la ceea ce le spusese Dumnezeu. Referându-se la asta, Isus spune despre Satan: „Voi sunteți din tatăl vostru diavolul, și voiți să faceți poștele tatălui vostru. Acela de la început era omoritor de oameni și nu stă în adevăr, pentrucă într'însul nu este adevăr. Când vorbește minciuna, vorbește din ale sale; pentrucă este mincinos și tată al mincinosului.” — Ioan 8:44.

Din această zi până acum Satan orbi mintea oamenilor, aducându-i să creadă că sufletul omului e nemuritor și că omul nu poate muri. Sf. Pavel spune despre dânsul' că el orbește mintea oamenilor ca nu cumva adevărul să le lumineze viața.—2 Corinteni 4:4.

Cine e nemuritor?

Dacă nemurire înseamnă ceea ce nu e supus morții, cine este atunci dar nemuritor? Sf. Scriptură răspunde: „Singur Dumnezeu e nemuritor.” (1 Timotei 6:16) Dumnezeu e veșnic. Când Isus era pe pământ el nu era nemuritor; dar nemurirea i-a fost asigurată, ca o mare răsplată, la învierea sa. El spuse: „După cum Tatăl are viață în sine însuși, astfel a dat și Fiului să aibă viață în sine însuși.” (Ioan 5:26) Când se scula dintre morți el

spuse: „Adecă cel viu, și ain fost mort și iată sunt viu în veci vecilor” —Apocalipsul 1:18.

Satan însuși nu e nemuritor; căci Sf. Scriptură ne spune lămurit. că la vremea cuvenită Dumnezeu îl va distruge.—Ebrei 2:14.

Nemurirea este o mare răsplată oferită numai aceloră cari sunt creștini credincioși și cari iau parte cu Isus Christos la învierea sa; și numai aceia o vor posedă. Este o mare diferență între oamenii în genere și acei cari calcă pe urmele lui Isus. Toți oamenii sunt muritori, deci supuși morței. Apostolul Pavel ne spune lămurit: „Căci deoarece printr'un om este moarte, printr'un om este și învierea morților.” (1 Corinteni 15:22) Tot apostolul ne arată că nemurirea este răsplata credinței. El încurajează pe creștini să caute nemurirea. (Romani 2:7) Dacă cineva posedă un lucru e dela sine înțeles că nu va mai fi în căutarea lui. Apostolul Pavel adresându-se atunci creștinilor consacrați, cari își dovedesc credința până la moarte și a căror răsplată va fi cerească, spune: „Intr'un moment, într'o clipeală de ochiu, la cea din urmă trâmbiță; căci va trâmbița, și morții se vor scula fără stricăciune și nu vor mai fi schimbați. Pentrucă trebuie ca stricăciosul acesta să se îmbrace în nestricăciune și muritorul acesta să se îmbrace în nemurire. Iar când stricăciosul acesta va fi îmbrăcat în nestricăciune, și muritorul acesta va fi îmbrăcat în nemurire, atunci se va îndeplini cuvântul care este scris: „Inghițită fu moartea spre biruire.” (1 Corinteni 15:52-54) Este evident că dacă fiecare om ar posedă nemurirea, atunci această zicală a Sf. Pavel nu ar fi adevărată; căci el fu inspirat când scrise aceasta. El arată că nemurirea e dată ca o mare răsplată a credinței și credincioșiei.

Aceste cuvinte ale Sf. Pavel nu sunt adresate lumii, ci numai creștinilor consacrați. Acestora Isus le spune: „Fii credincios până la moarte și ți voi da cununa vieții.” (Apocalipsul 2:10) Coroana vieții înseamnă cea mai înaltă viață; adică

starea de nemurire, care nu e supusă morții. Și iar Isus spuse despre aceia cari iau parte la prima înviere, învierea principală, că asupra acestora a doua moarte nu va avea putere.—Apocalipsul 20:6.

Dumnezeu a fost în totdeauna nemuritor. Lui Isus și bisericii sale nemurirea i-a fost asigurată; și nici o altă creatură în univers nu va fi vreodată nemuritoare.

Toți oamenii muritori

Cuvântul **picire** e definit de Webster și alți lexicografi după cum urmează: a fi distrus; a deveni nimic. Isus spuse: „Căci Dumnezeu iubi lumea atât de mult, încât dete pe Fiul său unul născut, pentru ca ori cine crede într'însul să nu **plară**, ci să aibă viață veșnică.” (Ioan 3:16) E lămurit că condiția pentru viață veșnică depinde de credința în Isus, și că toți ceilalți vor peri. N'ar putea pieri dacă ar putea fi nemuritori. Și iar Isus a spus referindu-se la venirea sa: „Furul nu vine decât să fure și să înjunghie și să pearză; eu am venit pentru ca oile mele să aibă viață și să aibă de prisos.” (Ioan 10:10) Dacă un suflet e nemuritor, atunci forțamente ar poseda viață, și venirea lui Isus și moartea Sa nu ar fi necesare ca să le dea lor viață. De aci se vede că teoria nemuririi înăscută este o directă și pozitivă negare a marelui sacrificiu de răscumpărare. Satan dorește să orbească oamenii pentru acest mare adevăr; căci nu există alt nume afară de acela al lui Isus prin care omul ar putea fi mântuit.

Învierea

Nimic nu e mai limpede învățat în Sf. Scriptură decât învierea morților. Dacă omul este născut nemuritor ar însemna că el nu poate muri. Și dacă nu e mort nu poate fi vorba de înviere.

Inviere înseamnă o reinstalare în viață, sau o recreare, sau o înapoiere la viață. Sf. Scriptură ne arată că toți oamenii au fost condamnați la moarte; și că sufletul e ființa, creatura, care moare. Referindu-se la morți, Isus spune: „Nu vă minunați de aceasta, că vine ceasul când toți cari sunt în morminte vor auzi glasul lui [Fiului omului], și care vor fi lucrat cele bune vor ieși spre înviere de viață, iar care vor fi făcut cele rele, spre înviere de judecată.” (Ioan 5:28, 29) Și Sf. Pavel adaugă: „Având în Dumnezeu nădejde, pe care și aceștia însuși o au, că are să fie înviere a dreptilor și a nedreptilor.”—Fapte 24:15.

Că Isus muri și să sculă dintre morți a afirmat-o el însuși. (Apocalipsul 1:18) Invierea sa e o garanție că toți morții vor fi sculați. Dacă ar fi nemuritori, aceasta ar fi cu neputință căci ar fi deacum în viață. Din această cauză mulți neagă învierea. Ca răspuns la acest argument, Sf. Pavel spuse: „Iar dacă nu este înviere din morți, nici Christos n'a înviat... Prin urmare pierduți sunt și cei adormiți în Christos.” (1 Corinteni 15:13-18) E de observat aci, că ceea ce piere nu poate fi nemuritor. De aceea Apostolul spune lămurit că dacă nu este înviere din morți, atunci toți sunt pieriți. Apoi continuă să ne arate că învierea lui Isus este o garanție că toți morții vor fi scoși din groapă. „Acum însă Christos a fost înviat dintre morți, pârğa celor adormiți. Căci de oarece printr'un om este moarte, printr'un om este și învierea morților. Pentrucă după cum în Adam toți mor, astfel și în Christos toți vii vor fi făcuți.”—1 Corinteni 15:20-22.

Ce va fi înviat

Spre a asigura pe om despre minciuna nemuririi inerente, Satan induce pe reprezentanții săi să proclame o altă falsă doctrină despre înviere—adică aceea, că trupul e acela care va fi înviat, că în tot timpul de la moarte și până la înviere,

sufletul e viu; că Dumnezeu învie trupul numai spre a-l uni cu sufletul. Dumnezeu anticipase această lovitură a diavolului și puse pe Sf. Pavel să scrie referitor la asta, următoarele: „Dar va zice cineva: cum înviază morții? În ce fel de corp vin ei? Nemintosule, tu ce semini nu răsară dacă nu va fi putrezit; și ce semeni, nu semeni corpul ce are să fie, ci grăuntele gol, dacă se înmemerește de grâu sau de ceva din celelalte; dar Dumnezeu îi dă corp după cum a voit, și fiecărui dintre semințe corpul ei.”—1 Corinteni 15:35-38.

Astfel vedem că trupul care moare nu e acela care va fi sculat dintre morți. Spre exemplu: Ionel e un suflet, o ființă, o creatură, un om. Când i se ia respirația el moare. Deci Ionel sufletul, omul, încetează de a exista. La timpul convenit Dumnezeu, el este înviat. Dumnezeu are puterea să facă un trup din elementele pământului. Aceeași putere mai e existentă și va fi întrebuințată pentru învierea omului. Astfel atunci când Ionel e adus la lumină, Domnul crează pentru el un trup după cum îi place lui.

Acei cari vor merge în cer vor avea, bineînțeles, un trup spiritual; căci Isus a declarat: „Un spirit n'are carne și oase”. Și Sf. Pavel spune: „Carne și oase nu pot moșteni împărăția lui Dumnezeu.” Și argumentarea sa de lămurire a învierii, și spre a ne arăta că învierea se referă la persoana, ființa, creatura, la eu, Sf. Pavel spune despre acela care moștenește împărăția cerească: „E semănat în stricăciune și se scoală în mărire.” Aci se înțelege persoana, creatura, ființa, sufletul. Și iarăși adaugă: „Ese semănat trup natural și se scoală trup spiritual. Este trup natural, și este trup și spiritual.”

Bazați pe falsitatea nemuririi inerente a sufletului, oamenii sunt instruiți în doctrina eronată a chinului conștient în vecinicie; și în falsa doctrină că morții pot comunica cu vii. Și aceste doctrine minimează neapărat marele sacrificiu is-

pășitor, care e singurul mijloc de salvare a rasei umane. E ușor de văzut, deci, că acela care e specialmente interesat în menținerea acestei minciuni în fața oamenilor, nu poate fi decât Satan, șarpele cel din vechime, diavolul.

Studii în Scripturi, Harfa lui Dumnezeu, „Ce spun Sf. Scripturi despre Iad?” și „Pot vorbii morții cu vii?” discută chestiunea aceasta pe larg.

UNDE SUNT MORȚII ?

MORARTEA a invadat aproape fiecare casă, răpind ființe iubite. In mintea celor rămași în urmă se naște întrebarea nedumerită: Unde sunt morții noștri iubiți? Această întrebare e de prea mare însemnătate spre a se baza pe vre-o teorie, ei trebuie să fie ajutată de Cuvântul lui Dumnezeu, de adevăr. Când posedăm adevărul și îl înțelegem, el ne aduce speranța în Dumnezeu și în planul său de mântuire și acei cari au această speranță în Dumnezeu și în planul său de mântuire, spune Sf. Pavel, nu-s atât de îngrijiți pentru morții lor ca acei cari nu au această speranță. Orice om cinstit ar trebui să dorească răspunsul Cuvântului adevărat a lui Dumnezeu, la această întrebare, ca neliniștea să-i fie alinată.

Credințele oamenilor și a instituțiilor făcute de oameni grăesc și învață astfel despre starea morților: Cel credincios, care e un bun membru al bisericii, când moare merge în rai; ceilalți nu atât de credincioși, merg în purgatoriu, de unde ei pot fi transferați la o stare mai bună prin ajutorul rugăciunilor și liturghiilor spuse de preoți. In „Manualul Societăței Purgatoriului” găsim citate aceste cuvinte ale lui Liguori:

„Obiceiul de a recomanda lui Dumnezeu sufletele din Purgatoriu, ca el să ușureze marile lor suferințe readucându-i la gloria sa, e foarte plăcut Domnului și de mare folos pentru noi“.

Aceeaș autoritate spune mai departe:

„Florile să se întrebuințeze numai la înmormântările copiilor; împrejurările pot justifica câteodată o deviere de la această regulă, dar, în orice caz e un păcat neiertat dacă

această cheltuială lipsește pe sufletul plecat de vre-un ajutor spiritual. Să facem cu toții aceste ultime servicii pentru cei plecați, ușurându-ne astfel propria noastră întristare; dar să arătăm mai mare zel, grijă și generozitate ajutând sufletele celor plecați prin liturghii și rugăciuni. . . . Dar ce ar putea provoca mai mult mila și recunoștința noastră decât văzând că iubiții și binefăcătorii noștri se află în extremă mizerie, pe când noi posedăm mijloacele de a le ușura suferințele. Acela nu posedă o licărire de lumină creștină, care, din neglijență sau indolență, lasă ca sufletele prietenilor săi să fie chinuite în flăcările purgatorului."

Dacă omul nu posedă un suflet nemuritor, și dacă el nu e conștient după moarte, atunci obiceiul de mai sus nu e numai fraudulos, dar mai înseamnă obținere de bani sub pretexte false, profitând de sentimentele mâhnite ale îndurerărilor spre a le stoarce bani. Din acest punct de vedere e important de văzut dacă Biblia susține o astfel de teorie:

Preoții protestanți spun că sufletul e nemuritor; că morții sunt conștiincioși, cei buni în rai, cei răi în chinuri veșnice.

Dovada Sf. Scripturi

Dumnezeu îl condamnă pe om la moarte, nu la chinuri veșnice. Moarte înseamnă absența oricărei vieți. Sentința se citește astfel: „Pământ ai fost, pământ ești, și în pământ te vei întoarce.” (Facere 3:19) Este deci sufletul, ființa, omul, care moare. „Omul ce păcătuiește, acela va muri.” (Ezekiel 18:4) „Care este omul ce va trăi, și moartea nu va vedea? Care va scăpa sufletul său: de moarte?” (Psalm 89:49) Dacă morții sunt într-o stare de conștiință, fie în fericire sau în chin, Sf. Scriptură ne-ar confirma-o. Din contră, Scriptura ne spune limpede: „Nu morții laudă pe Dumnezeu, nici toți cei pogorâți în locul tăcerii.” (Psalm 115:17) Cu alte cuvinte moartea e o stare de lipiște, când nimeni nu poate lauda pe Dumnezeu, și deci nimeni nu poate nici suferi.

Și mai departe citim: „Eși-va spiritul său, și

în țărână se va întoarce, și în ziua aceea vor peri toate planurile lui.” (Psalm 146:4) Dacă o creatură moartă nu poate gândi, atunci, bineînțeles, nu poate fi conștientă și e imposibil ca ea să sufere atunci când e în Purgatoriu sau să fie fericită când e moartă.

Mai departe găsim: „Cei ce trăesc cel puțin știu, ca vor muri; dară cei morți nu știu nimic, și nu au nici o răsplătire; căci chiar și amintirea lor se uită.” (Eclesiastul 9:5) Aceasta dezaproabă teoria stabilită de oameni, și o declară completamente ca o teorie inspirată de diavolul însăși prin care spune că morții sunt conștienți și au nevoie de ajutorul financiar al prietenilor lor cari sunt în viață.

Sf. Scriptură mai spune: „Iubirea, și ura, și invidia lor a pierit acum.” Aceasta iar ne dovedește o stare de inconștientă. Și mai departe Sf. Scriptură adaugă: „Toate câte-ți sunt la îndemână, fă-le cu toată puterea ta; căci nu este nici un lucru, nici minte, nici înțelepciune în mormânt, unde te duci.” (Eclesiastul 9:8) Dece să plătească oamenii ca să se spună rugăciuni pentru morții cari n'au nici cunoștință, nici înțelepciune, și cari nici nu pot gândi în starea în care se găsesc?

Și iar mai spune Sf. Scriptură: „Căci în moarte nu este aducere aminte de tine, în infern cine te va lăuda?”—Psalm 6:6.

Morții din Iad

Spre a raspândi falsa teorie a conștiinței morților, Satan convinse pe oameni să propovăduiască că morții cei răi sunt în iad, că iadul e un loc de torturi conștiente, și că Dumnezeu a făcut un astfel de loc. Doctrina chinului veșnic nu poate fi adevărata din multe motive: 1) Pentru că e fără sens; 2) pentru că e contrară justiției divine; 3) pentru că este contrara principiului de iubire, și 4) pentru că nu stă scrisă în Biblie.

Unde sunt morții?

Ce cauză ar avea Dumnezeu pentru veșnica chinuire a oamenilor? Ce bun ar putea înfăptui prin aceasta? Nu ar fi cu putință să facă asta decât dacă creatura ar fi nemuritoare și n'ar putea fi distrusă; și Sf. Scriptură ne dovedește că omul nu e nemuritor. Un copil e născut pe lume în condiții pe care nu le poate controla. Mulți sunt născuți idioti, mulți criminali de rând. Ei mor în această stare. Ni se pare cu totul lipsit de sens ca Creatorul să-i condamne pe aceștia la chinuri veșnice. Nu e logic, și e o defăimare a caracterului său sfânt. Este doctrina Satanei.

Dreptatea este la baza tronului lui Dumnezeu. (Psalm 89:15) Dumnezeu condamnă pe om la moarte, la prefacerea în lutul din care a fost făcut. A schimba pedepsa și a-l condamna la suferința veșnică ar fi cu totul nedrept.

Chinul veșnic este lipsit de principiul iubirii. „Dumnezeu este iubire“. Un Creator care își chinuje creaturile în veșnicie ar fi un dușman și nu un Dumnezeu al iubirii. Dacă e incorigibilă, iubirea ar dicta distrugerea creaturii dar nu tortura. Din contră, vedem că iubirea lui Dumnezeu e atât de mare încât s'a îngrijit de Răscum-părarea și mântuirea omenirii.

Iadul chinului nu este iadul Bibliei

Chinul veșnic nu e susținut de nici o frază din Biblie. Câteva pasajii înalte, ca simbolism—ca acela al bogatului în iad și al lui Lazăr în sânul lui Abraam—au fost ciuntite în sensul de a pre-vesti chinul veșnic, când ele stau cu totul afară de Biblie. Examinarea acestei parabole în Vol. 5, **Studii în Scripturi**, „Ispășirea“, pagina 376, conchide astfel:

„Acesta e singurul pasaj în Sf. Scriptură în care se găsește o ușoară aluzie la posibilitatea de gândire, simțire, chin sau fericire în „hades“ sau „sheol“. . . Bogatul care a fost îngropat și totuși a fost chinuit pe când era îngropat, simbolizează nația evrească. De sigur că israila a fost îngropat; ea naștune

e mort. Totuș ca popor răspândit printre națiuni israil tră-
este și a suferit torturi de când s'a lepădat de Mesia."

În această parabolă Lazar reprezenta pe păgâ-
ni. Pedepsă veșnică nu înseamnă chin veșnic.
Legile țării pedepsesc un hoț prin închisoare, un
criminal prin moarte. Pedepsă hoțului durează
câțiva ani. Pedepsă criminalului e pe viață.
Pedepsă de moarte pe care Dumnezeu a pro-
nunțat-o asupra omului e veșnică, și poate înceta
numai din cauza planului de răscumpărare a lui
Dumnezeu. Dar când fiecare dintre ei va fi adus
în contact cu iubirea Domnului și totuș o va
nega, atunci pedeapsa e moartea care nu va avea
înviere; deci va fi veșnică.

Profeți cari au cerut să fie trimiși în iad

Iadul Bibliei înseamnă groapa, starea de ne-
ființă, uitare. Singurul cuvânt în ebraica origi-
nală traduce „sheol” prin iad, și tot de atâtea ori
e tradus prin „groapă”. Observăm aci câteva
exemple:

Iacob, covârșit de durere din cauza presupusei
morți a prea iubitului său fiu Iosif, exclamă:
„Plângând mă voi coborî la fiul meu în mor-
mânt [sheol]! Așa-l plânse el părintele său.”
(Facere 37:35) Mai târziu când fu rugat să-l
trimită pe Benjamin în Egipt, el spuse: „Și de i
s'ar întâmpla vre-o nenorocire pe drumul în care
mergeți, atunci, voi căruntețele mele le veți po-
gori cu întristare în mormânt [sheol].” (Facere
42:38) Părul cărunt ar dura puțin într'un loc
arzător și plin de pucioasă.

Iov a fost un om bun și cu frica lui Dumnezeu.
El suferi pierderea avuțiilor și a familiei sale,
până și nevasta îi deveni dușmană. Vecinii îl
evitau; trupul său putrezi de răni, care curgeau;
și pe când se afla în starea asta el se rugă lui
Dumnezeu să-l trimită în iad. „O, de m'ai ascun-
de în mormânt [sheol], de m'ai acoperi, până

ce-ți va trece mânia." De sigur că nici un om cu judecată sănătoasă nu înțelege că Iov a cerut să fie trimis într'un loc de chinuri. El ne lămurăște însă iadul, când spune: „Să sper: mormântul este casa mea; în întuneric îmi aștern culcușul meu; . . . de este repaus măcar în pulbere." (Iov 17:12-15) Dacă e întuneric, atunci nu poate fi vorba de foc, acolo. Iov spune că e o stare de odihnă în pământ de unde e luat omul.

Mai spune Iov că „de ajung fii săi la onoare, el nu o știe; de sunt înjosiți, el nimic nu află de aceasta." (Iov 14:21) Ne arată astfel că iadul nu e un loc pentru o stare conștiințioasă.

Isus a mers în iad când a murit. Despre aceasta profetul scrie: „Căci tu nu vei lăsa infernului sufletul meu." (Psalm 16:11) Acest text e citat de către Apostol în Fapte 2:27, arătând că iadul vechiului și noului testament e unul și acelaș, o stare de neființă. Cuvântul „**hades**" în grecește, înseamnă acelaș ca „**sheol**" în ebraică.

Hades, Gheena, traduse prin „iad"

În Noul Testament apare cuvântul „iad" tradus din cuvântul grecesc „gheena". „Hades" înseamnă aceea condiție de moarte din care Dumnezeu a promis o înviere; pe când „gheena", înseamnă aceea moarte din care nu va mai fi înviere. Isus spuse: „Și dacă ochiul tău te smintește, dă-l afară; este mai bine pentru tine să intri cu un ochiu în împărăția lui Dumnezeu, decât având doi ochi să fii aruncat în gheena focului; unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge." (Marcu 9:47, 48) Cuvântul gheena, după cum fu vorba mai sus, reprezintă o condiție de moarte de la care nu există înviere. Isus spunea aci auditorului său, că nici un lucru pământesc, fie cât de scump, nu trebuie să-l reție de a pătrunde în împărăția cerurilor. Ori și cât de scump i-ar fi, să-l scoală și să-l arunce; ca să fi mai bine să intri în cer fără de el, decât să-l

ai și să fii trântit în „gheena” unde vei fi distrus pentru vecie.

Pedopsirea celor răi

Pedeapsa pe care Dumnezeu o va aplica celor răi e distrugerea. Aceștia „vor fi pedepsiți cu peire veșnică.” (1 Tesaloniceni 1:9) „În toate diminețile voi stârpi pe toți nelegiuiții țării, nimicind din cetatea lui Dumnezeu pe toți făcătorii de rele.” (Psalm 101:8) „Cel ce nu bagă în seamă cuvântul, ruinase-va, iar cel ce se teme de oșdin, răsplătise-va.” (Proverbe 13:13) „Dumnezeu păzește pe toți cei ce-l iubesc, dară pe toți nelegiuiții îi nimiceste.” (Psalm 145:20) După o examinare amănunțită a subiectului, Vol. 5, **Studii în Scripturi**, pagina 38, conchide:

„Am examinat acum toate textele Sf. Scripturi conținând cuvintele „sheol” și „hades” și ne-am convins că moartea este o stare sau condiție, și nu un loc, deși figurativ se vorbește ca despre un loc, o închisoare din care toți prizonierii vor ieși în dimineața învierii.”

O RĂSCUMPĂRARE PENTRU TOȚI

„Căci unul este Dumnezeu, unul este Mijlocitor al lui Dumnezeu și al oamenilor, un om Isus Christos, care s'a dat pe sine 'preț de răscumpărare pentru toți, dovadă pentru timpurile sale curenite.”—1 Timotei 2:5, 6.

IN toate cele treizeci de secte cari compun Mișcarea Intenbisericească a Lumii, sunt de sigur mulți creștini adevărați. Acestora trebuie să li se pară extrem de curios că preoții acestor diverse secte s'au înțeles între ei să ignoreze învățăturile Cuvântului lui Dumnezeu. Într'un buletin scos de Mișcarea Intenbisericească a Lumii, cu câteva luni în urmă, e confirmat faptul că s'au înțeles să ignoreze doctrina și să se unească numai în acțiune. Și deoarece faptele lor se mărginesc la colectarea unei sume enorme de bani, suntem siguri că ei înțeleg să ignoreze totul afară de acțiunea pentru bani și câștigarea de membrii. Cu ce vor ei să hrănescă turma flămândă a Domnului, dacă doctrinele sunt negate?

Indrăznim să afirmăm că nici un preot dintr'omie n'a explicat, în ultimii ani, comunității sale filosofia sacrificiului de ispășire. Cu modestie s'ar putea sugera că puțini dintre ei înțeleg acest mare adevăr. Dacă asta ar fi cauza sau nu, orice om care-și ia sarcina de a învăța pe alții Biblia ar trebui să fie capabil să instruiască comunitatea sa asupra acestei doctrine. Este sacrificiul ispășirei o doctrină? De sigur! Este pivotul doctrinei privitor la aranjamentul lui Dumnezeu pentru fericirea omenirii. Este doctrina din care

radiază toate celelalte adevăruri. Este măsurătoare pentru adevărul sau falsitatea tuturor celorlalte doctrine, și acela care nu înțelege filosofia sacrificului ispășitor nu e capabil să înțeleagă lămurit toate celelalte mari adevăruri ale Bibliei.

În sacrificul ispășirii găsim cea mai minunată dovadă de iubire ce-a fost vreodată făcută sau istorisită. Pe scurt vom analiza aci acest subiect.

Omul creat să se bucure de viață

Dumnezeu a creat bărbatul și femeia, pe Adam și Eva. Li făcu desăvârșiți ca organism, dându-le casă perfectă, și înzestrându-i cu facultățile necesare unei ființe desăvârșite. Le dădu dreptul să stăpânească pământul și să se bucure de viață, libertate și fericire. Aveau dreptul să se folosească de aceste binecuvântări fără nici o restricțiune, decât ceea ce a se supune legii divine. Satan, doritor să capete și el o stăpânire care să-i aparțină, și observând că Dumnezeu înzestrase această pereche desăvârșită cu putere de a produce o rasă care va popula pământul, se hotărî să-i câștige sub controlul său, stabilind astfel o stăpânire a sa proprie. (Isaia 14:12-14) El recurse la fraudă și înșelăciune spre a convinge pe Eva să calce legea, grăindu-i astfel: „Dumnezeu vă ține în neștiință, și îndată ce veți gusta din acest rod veți fi tot atât de înțelepți ca Dumnezeu. El a spus că o să muriți, dar nu-i adevărat; fiți siguri că nu veți muri.”

Eva cedă puterii de seducere a adversarului și călcă legea. Adam observând ce se întâmplase și cunoscând urmările, preferă ca în loc de a fi lipsit de soția lui și de societatea ei, se calce și el legea spre a muri cu dânsa. El fu un sinucigaș. Judecata lui Dumnezeu se împlini prin excluderea omului din frumosul său cămin, raiul, și prin ridicarea unei stavile care să-l împiedece de a mai gusta din arborele vieții.”—Facere 3:17-24.

Condamnarea tuturor prin Adam

Adam și cu soția lui s'a pomenit deodată într'o lume neterminată. Elementele otrăvitoare cuprinse în hrana proastă ce erau obligați s'o mănânce acum, le pricinuia toată suferința și la sfârșit, moartea. Timp de nouă sute și treizeci de ani ei fură astfel încercați înainte de a li se lua viața. În acest timp ei avură copii, și prin legea eredității, aceștia erau imperfecti, nedrepti și de aceea osândiți înaintea lui Dumnezeu, care-i condamnă; căci nici un lucru nedesăvârșit nu poate sta înaintea lui Dumnezeu. (Romani 5:12; Psalm 51:6; Romani 5:18) Mulți vor spune că era nedrept din partea lui Dumnezeu să îngăduie ca copii lui Adam să sufere consecințele păcatului tatălui lor. Totuși nu e așa. Tatăl, imperfect și muritor, nu avea posibilitatea să producă un lucru desăvârșit; deci, prin ereditate copii lui Adam erau toți nedesăvârșiți, vânduți păcatului și sclavii acestuia.

Dumnezeu e statornic. El nu poate fi altfel. De aceea și judecata trebuie să-i rămână fără a putea fi clintită. Totuș El putea, cu toată consistența, să deie pe altă cale o satisfacție și așa făcu.

El făgădui că va mântui omenirea de moarte, spunând: „Din mâna infernului îi voi răscumpăra; de moarte îi voi mântui; dară haide, moarte cu ciuma ta! haide, infernule, cu mortăciunea ta! Compătimirea fie ascunsă de ochii mei.”—Osea 13:14.

Dacă judecata unei curți cere plățirea sumei de 1000 de franci, nimic, mai puțin n'ar satisface-o, decât această sumă. Omul, Adam, păcătuișe; și judecata sau sentința lui Dumnezeu, bine chibzuită, cerea moartea omului perfect. Nimic mai puțin decât viața acestui om perfect ar putea satisface judecata. Dacă A este în închisoare din cauza neputinței de a plăti pe deapănă suma de 1000 de franci, și dacă B dorește s'o plătească pentru el, vânzându-și bunurile sale spre a le profice în

dani, cu cari să poată plăti datoria și apoi plătește curței cei 1000 franci pentru care A este închis, A va fi eliberat și deci B a devenit mântuitorul sau răscumpărătorul său. Prin acelaș proces de analiză putem vedea că nimic n'ar fi putut răscumpăra pe Adam, datornic cu o viață omenească perfectă, pe care el, în chip voluntar, o înmânase morței.

Toată rasa omenească, urmașii lui Adam, erau imperfecti, de aceea nici unul nu era în putința să mântuiască pe Adam. Psalmistul ne-o spune astfel: „Frate pe frate nu poate răscumpăra de moarte, nu poate da lui Dumnezeu prețul răscumpărării sale.” (Psalm 49:8) Vedem deci, o rasă nefăcută, cu o viață foarte scurtă și puține plăceri, mergând spre o moarte sigură. Iată o rasă întregă coborînd drumul larg al distrugerii!

Invederarea iubirii lui Dumnezeu

Dumnezeu se îngrijește să oprească această coborîre a omului și să-l desăvârșască. „Căci Dumnezeu iubi lumea atât de mult, încât dete pe Fiul său unul născut, pentruca ori cine care crede într'însul să nu peară, ci să aibă viață vecinică. Căci Dumnezeu nu trimise pe Fiul său în lume ca să osândească lumea, ci pentruca lumea să fie mântuită printr'însul.”—Ioan 3:16, 17.

Vol. 5 **Studii în Scripturi** „Ispășirea”, pagina 427, ne evidențiază primul pas în acest program:

„Il vedem pe Isus ceva mai jos decât îngerii, pentru suferința morții, încoronat cu glorie și onoare (perfectia naturii omenești) gustând moartea pentru toți oamenii (făcând astfel posibilă restatornicia omului). Vedem că Dumnezeu începu mântuirea a omului începută de Dumnezeu prin îngrijirea prețului de răscumpărare pentru mântuirea noastră... și după un plan de dreptate absolută. Astfel sacrificiul pe care Domnul nostru Isus Christos l-a făcut pentru păcatul omului, nu a fost un sacrificiu spiritual, care n'ar fi fost necesar și convenit pentrucă n'ar fi fost prețul corect, ci în toate amănuntele prețul exact de răscumpărare pentru Adam.”

Redarea vieții pierdută de Adam

Isus a fost începutul creației lui Dumnezeu. (Ioan 1:2) Dumnezeu făcu ca viața lui Isus să fie transformată din spirit în om. El a fost conceput prin puterea invizibilă a lui Dumnezeu. (Matei 1:20) El s'a născut pe planul uman, sfânt, fără păcat și deosebit de păcătoși. (Evrei 7:27) Când Isus era pe pământ el nu făcea parte din gradul naturii îngerești, ci a fost mai jos decât îngerii. (Evrei 2:7, 9) A fost făcut trup și trăi printre oameni. (Ioan 1:14) Era carne și oase. (Evrei 2:14) Dece a fost făcut om? Sfântul Pavel răspunde: „Vedem pe cel pus puțin mai pe jos de îngeri, pe Isus, cu mărime și cinste încununat pentru patima morții, cum prin darul lui Dumnezeu gustă moarte pentru fiecare.” (Evrei 2:9) El a ajuns la vârsta bărbăției și când împlini treizeci de ani era desăvârșit; la vârsta cerută spre a putea servi ca preot era în toate privințele echivalentul omului perfect, Adam, când acesta era în Raiu, înconjurat de gloria și frumusețea acestui loc.

De ce veni Isus astfel pe pământ? El răspunde: „După cum Fiul omului n'a venit să fie slujit, ci ca să slujască și să dea sufletul său preț de răscumpărare pentru mulți.” (Matei 20:28) „Eu am venit pentru ca oile mele să aibe viață, și să aibe de prisos.” (Ioan 10:10) Isus a venit cu ținta anumită de a se îngriji de o cale de viață pentru rasa umană. Mai departe el spuse: „Imi dau viața mea ca iarăș să o iau.”—Ioan 10:17.

Volumul 5, **Studii în Scripturi** „Ispășirea” pagina 441, ne atrage atenția asupra acestui punct:

„La moartea sa Domnul nostru nu se duse în chinul veșnic, și deol avem aceasta dovadă indiscutabilă că nu chinul veșnic este pedeapsa păcatului.”

Adam, omul perfect, păcătuiise; și Dumnezeu pronunțase sentința asupra lui, cerându-i viața; sentință care fusese pronunțată în ceruri. Ceeace s'ar cere pentru mulțumirea judecării în contra

lui Adam, și indirect contra urmașilor săi, trebuie să fie o viață de om perfect, oferită **în ceruri**. Nici un om nu se putea sui în ceruri. De aceea omul perfect Isus trebui să moară și să se scoale dintre morți înălțându-se la cer, spre a prezenta Justiției Divine valoarea vieții sale desăvârșite. De aceea el spuse: „Imi pun viața spre a o lua iarăși; adică a o relua spre a o întrebuiința conform planului și scopului divin. La vârsta de treizeci de ani Isus se prezintă în deplină consacrare spre a împlini voia Tatălui ceresc. Era voința lui Dumnezeu ca El să-și jertfească viața sa. (Ioan 10:17-19) Trei ani și jumătate după aceea el muri pe cruce. Trei zile mai târziu el se sculă dintre morți. Iar patruzeci de zile mai târziu el se înălță la cer.

Asigurarea vieții omenești pe pământ

Adam pierduse dreptul său la viață omenească din cauza încălcării legii. Isus, omul perfect își jertfise viața omenească, în chip voluntar, păstrându-și totuși dreptul la ea. De aceea când Dumnezeu îl sculă dintre morți, o ființă divină, Isus poseda dreptul la viață omenească desăvârșită. Cu alte cuvinte după cum B își prefăcu bu-nurile în bani pentru a răscumpăra pe fratele său A, tot astfel Isus roduse valoarea omenirii sale la ceea ce era cerut de către Justiția Divină din cer. Astfel când se sculă dintre morți, înălțându-se la cer el poseda echivalentul a ceea ce Adam pierduse prin încălcarea legii. Prezentarea acestui echivalent lui Dumnezeu îl va mântui pe Adam de moarte; iar această îndeplinită, planul lui Dumnezeu este ca morții să iasă din morminte, dându-li-se posibilitatea de a trăi.

Dar mai mult de optsprezece sute de ani au trecut dela moartea și învierea lui Isus, și Adam e încă tot mort, și copii și urmașii lui de asemenea. Era oare vre-o greșală în planul lui Dumnezeu? Nu ar urma, că dacă acest preț de răscum-

părare a fost plătit Justiției Divine, Adam și urmașii săi să aibă îndată dreptul la viață? Așa nu pare logica corectă. Isus ar fi putut oferi valoarea vieții sale omenești sacrificate Justiției divine, îndată după înălțarea sa la ceruri, spre a ridica pedeapsa de care suferă rasa omenească, iar procesul restaurării rasei omenești la starea perfectă trupească și sufletească ar fi început îndată. De ce n'a făcut-o? Răspunsul adevărat la această întrebare ne dovedește iubirea lui Dumnezeu și a lui Isus, prin îngrijirea altor lucruri minunate la care omenirea a fost invitată să ia parte; și anume alegerea și dezvoltarea unei biserici și opera pe care biserica o va avea de împlinit după dezvoltarea ei.

Moartea va fi eliminată

Marele sacrificiu ispășitor e o garanție pentru răscumpărarea și mântuirea bisericii care este trupul lui Christos (Coloseni 1:18), după care va urma o încercare deplină a vieții pentru omenire, și este totodată o asigurare că toți oamenii vor fi puși la încercare. (Fapte 17:31) Acei cari se supun dreptății acestei încercări vor trăi în vece pe pământ. Va veni timpul, când se va putea spune cu adevărat „milioane cari trăesc acum nu vor muri niciodată.” Acest timp se apropie.

Rezumând concluziile acestor argumentări din mai multe punctele de vedere, Volumul 5, **Studii în Scripturi**, „Ispășirea”, pagina 472, ne spune:

„Vedem că opera Mântuitorului nu e terminată numai prin răscumpărarea rasei, ci e necesar ca după răscumpărare, el să fie Marele Medic care să-i vindece de boala păcatului, redându-le viața și toate perfecțiile naturii lor, ca astfel, în urmă, prin procesul restaurării în timpul domniei sale de 1000 ani, acei cari vor să-l asculte să fie readuși la deplină desăvârșire.”

DESPERAREA ȘI NEDUMERIREA IN LUME — DE CE ?

TOATE națiunile lumii sunt nedumerite. Politicianii și oamenii de stat sunt incurcați. Lumea muncitoare n'are pace. Sunt veșnice greutăți între muncă și capital. Speculanții continuă să stoarcă poporul. Bolșevismul, ca un monstru hidos, a apărut și a distrus câteva popoare iar acum bate la poarta altora. Calamități, prea numeroase spre a fi menționate aci, au cuprins pe locuitorii pământului. Puțini sunt aceia cari înțeleg cauza adevărată a acestor turburări și care le-ar fi remediul.

Biblia ne dă un răspuns lămurit arătându-ne cauza acestei stări de lucruri. Răspunzând la întrebarea, care ar fi situația pe pământ către sfârșitul lumii, Isus spune: „Și vor fi semne în soare și în lună și stele, și pe pământ strâmtorare a neamurilor în nedumerire de vuetul mării și al valului, pe când oamenii sufletul își vor da de toamă și de frică de cele ce au să vie peste lume; căci puterile cerului vor fi sguđuite.” (Luca 21:25, 26) Vedem cum această profecie a Domnului, e pe cale de îndeplinire. Desperarea și nedumerirea sunt pretutindeni în creștere. Care e adevărata cauză?

Nedumerirea crescândă ne arată profeții neînțelese

Nimeni nu poate căpăta răspunsul adevărat la această întrebare fără o cunoaștere a planului divin. Nici odată cunoștința Cuvântului dumnezeesc nu era de atâta însemnătate pentru om, ca

acum. Acest plan este desfășurat în Biblie și trebuie să fie înțeles acum. Am ajuns acum vremea sfârșitului, vremea despre care Dumnezeu spune că „înțelepții vor înțelege.” (Daniel 12:10) În înțelesul Sf. Scripturi, aci prin „înțelept” se înțeleg acei cari în mod cinstit și sincer caută adevărul în Cuvântul lui Dumnezeu, și cari fără frică părăsesc învățăturile oamenilor, spre a urma numai pe Domnul și povețele sale. Pe scurt răspunsul e acesta: Dumnezeu l'a creat pe om perfect, dându-i ca locuință paradisul. Omul a călcat legea lui Dumnezeu, deși fusese prevenit că această încălcare va fi urmată de nimicirea și moartea sa. Adam, omul perfect izgonit din Raiu, începu să moară cu încetul, proces care a durat nouăsprezece și treizeci de ani, în care timp se născură toți copii pe cari el li concepuse. Aceștia au fost crescuți imperfecti, deoarece tatăl lor era sub osânda morții. Iată ce se înțelege prin fraza profetului: „Căci iacă în fărădelegi m'am născut, și în păcate m'a conceput mama mea.” (Psalm 51:7) Toți au fost născuți păcătoși din aceeași cauză. (Romani 5:12) Dumnezeu promise omului că-l va mântui de moarte redându-i situația lui de mai înainte, dacă se va supune legilor sale. Executarea acestui plan a cerut vreme multă. În acest timp Dumnezeu trimise pe pământ pe Fiul său iubit, spre a răscumpăra pe om mântuindu-l astfel de moarte. Isus veni ca oamenii să poată avea viață, și s'o aibă din prisos. (Ioan 10:10; Matei 20:28) El muri pe cruce și se sculă dintre morți. Moartea și învierea sa au deschis calea oamenilor spre armonie cu Dumnezeu.”—Evrei 2:9; 1 Corinteni 15:12-22.

Opera celor 1900 ani trecuți

Timp de nouăsprezece sute de ani, Domnul și-a pregătit mireasa sa, biserica. Când a plecat, la cer, el spuse că se va înapoia pentru biserică (Ioan 14:1-4), și că odată cu venirea lui va veni

sfârșitul lumii, distrugerea vechei stări de lucruri, care va fi urmată de stabilirea împărăției sale și a binecuvântării omenirii.

În decursul epocii de pregătire, Satan a fost dumnezeul lumii rele, domnind în sufletele și mințile oamenilor, cauzând nenorocire și nedreptate pe pământ. Este ținta Domnului să-l anihileze pe Satan, ca el să nu mai poată înșela oamenii. (Apocalipsul 20:1-4) Văzând că împărăția sa e pe ducă, Satan provoacă mari turburări în lume, inducând pe oameni la război, luptă, ură, crimă, speculă, spre a-i face orbi asupra scopului adevărat al Domnului. Dumnezeu presimțise aceasta, și prezise că atunci când va veni timpul acesta va fi mare desperare și nedumerire printre oameni, și încercări zadarnice din partea oamenilor și a organizațiilor de a recâmpi vechea stare de lucruri.

Toate încercările omenești au dat greș

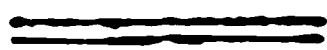
Toate aceste eforturi ale oamenilor de a schimba situația actuală, vor fi fără rezultat. Ușurarea omenirii stă în împărăția lui Christos care se stabilește acum. Atunci Domnul va domni în dreptate. Vorbind de acest timp, Profetul spune: „Și voi înălțați pe toate popoarele, și [atunci] dorința tuturor va veni” (Ilaggai 2:7), trad. originală. Dorința tuturor națiunilor este pace, prosperitate, viață, libertate și fericire. Acestea pot veni numai prin împărăția lui Christos; actuala desperare și nedumerire este antemergătoare zilelor de binecuvântare viitoare. Sf. Scriptură ne arată lămurit că vechea stare socială e pe sfârșite. Referindu-se la acest timp, profetul Daniel spune: „Și în zilele regilor acestora va ridica Dumnezeu cerului un regat, care în etern nu se va nimici; și domnia de la acesta nu va trece la alt popor; el va sfârși și va nimici toate acele regate, dară el va rămânea în etern.”—Daniel 2:44.

Pentru explicarea acestui text care pare con-

fuz, unora, și totuș conține o profunziune de gândire în sens simbolic, n'avem decât să ne adresăm Volumului I, **Studii în Scripturi**, „Planul Divin al Vârstelor” și să căutăm textul capitolelor în tabla de materii la sfârșitul volumului, acolo fiind un sumar complet al tuturor textelor întrebuintate sau citate în cele 7 volume din „Studii în Scripturi.” Vom găsi acolo pe larg discutată această profecie a lui Daniel în Volumului I, „Planul Divin al Vârstelor”, pag. 253-256. Deasemeni vom găsi identificarea națiunilor reprezentate în descrierea profetului prin capul de aur, pieptul și brațele de argint, brâul și coapsele de aramă, fluerele picioarelor parte din fer și parte din lut.

Dorința tuturor popoarelor

Dumnezeu ne făgăduiește deci, că în aceste din urmă zile, însemnând sfârșitul vechei rând: alii, împărăția dreptății va fi stabilită: „Și multe națiuni se vor duce, și vor zice: Veniți să ne alinați pe muntele lui Dumnezeu, la casa Dumnezeului nostru? și ne va învăța căile lui, și vom umbla în cărările lui. Și el va judeca între multe popoare, și va hotărî între națiuni puternice, până și între cele mai depărtate; și-și vor făuri săbiile lor în fiare de plug, și lăncile lor în coșoare: popor asupra altui popor nu-și va mai ridica sabie, nici nu se vor mai da la rebelulii. Cei va șede fiecare sub via sa și sub smochinul său; și nu va fi cine să-i spăimânte: căci gura Domnului Dumnezeu ostirilor a vorbit.” Mica 4.2-4.

EPOCA de AUR

Revistă de fapt speranță și convingere. Apare tot a doua Duminică
în 16 pagini

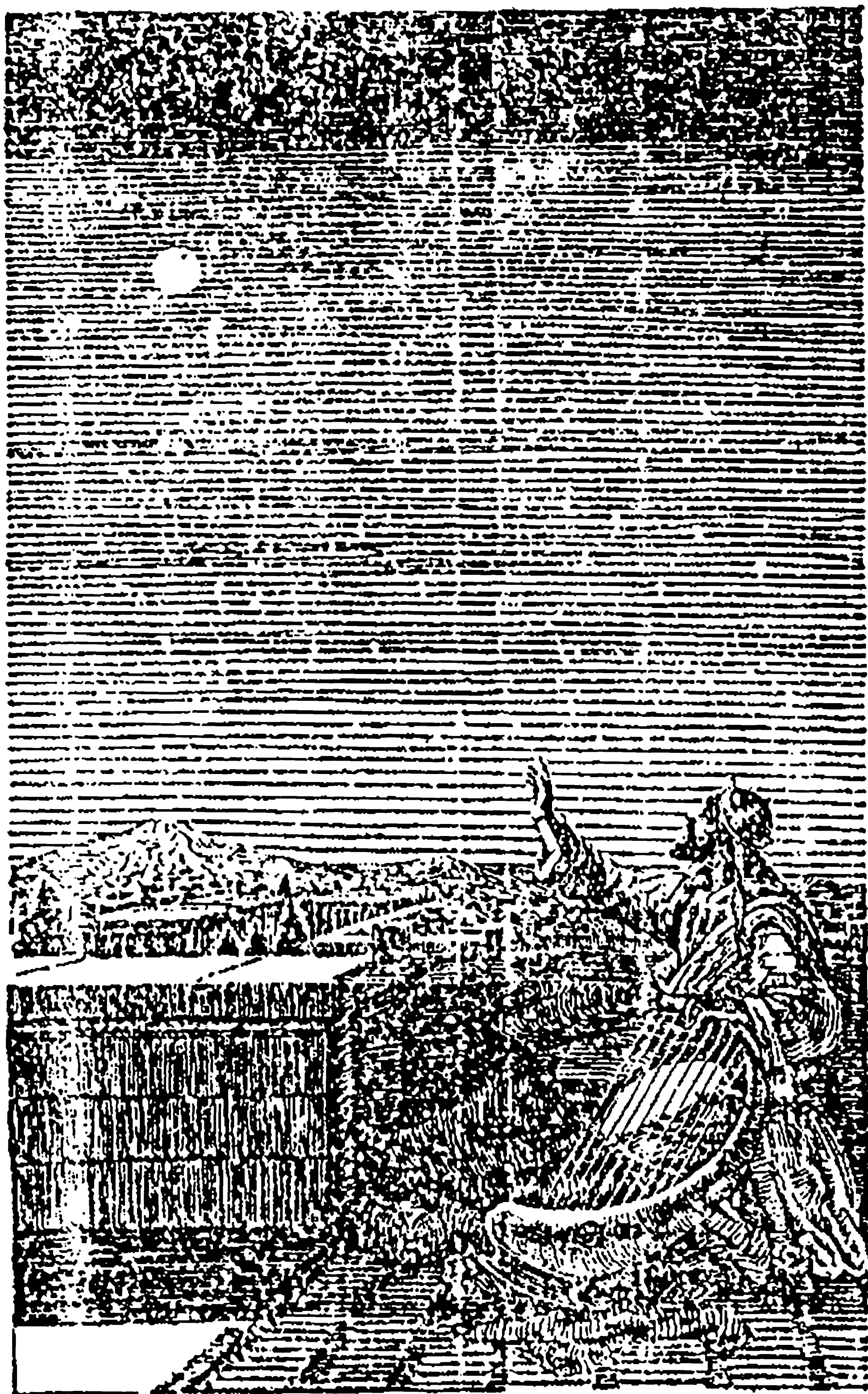
UN NUMĂR 3 LEI

Abonamente: pe un an 75 lei; pe
jumătate de an 40 lei Numere de
probă, la cerere, se trimit gratis

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA

C L U J

STRADA REGINA MARIA Nr. 30

„Când privesc cerurile Tale“

— Psalmistul David.

HARFA LUI DUMNEZEU

Ediția 10 000

343 pagini

Legată în pânză verde și stampilată cu litere de aur.

Pretul (cu ramburs) 55 lei.

În orice parte a țării.

Conținutul: Un rezumat compact,
și concis al învățăturii Bibliei.

Impărțind învățăturile Bibliei în zece teme fundamentale,
și anume :

1. Creațiunea.	6. Inverea.
2. Dreptatea manifestată.	7. Lumea descoperită.
3. Înălțarea lui Dumnezeu.	8. Reînnoirea și Timpurile.
4. Nașterea lui Isus.	9. Glorificarea Bisericii.
5. Născumpărea.	10. Restaurarea.

HARFA LUI DUMNEZEU

dă cititorului o cunoștință fundamentală a Scripturilor.
Paragrafele poartă număr consecutiv, iar la finea
fiecărui capitol urmează întrebările cu referări la
paragrafe unde se găsește răspunsul. - O cunoaștere
temeinică a Scripturilor este tot atât de necesară în
ziua de azi ca și cunoașterea cricilor alte probleme
arzătoare la ordinea zilei. Scripturile singure ne pot da
deslegarea problemelor sociale, morale și religioase
cari turbură astăzi pe oameni, și pentru a căror mul-
țumitoare deslegare trebuiește ajutorul puterii divine.

HARFA LUI DUMNEZEU

este o mână de ajutor pentru cunoașterea acestor
probleme din punctul de vedere al lui Dumnezeu, și
remediul lor divin.

Seria Intreim limbaj popular sau teologiei spre înțelesul tuturor.

PREȚUL CU RAMBURS 55 LEI.

SE POT COMANDA DE LA

EDITURA „VIATA” CLUJ

STRADA BEELEN, MERIA, Nr. 26

I A D ?

- Vrei se ști ce spun Scripturile despre Iad?
- Vrei se ști de câte ori se află cuvântul „Iad“, atât în noul cât și vechiul Testament?
- Vrei se ști ce însemnează purgatorul?
- Vrei se ști ce însemnează „Gheena“, și cine va merge în ea?
- Vrei se ști ce însemnează „Tartar“, și cine-l locuiește?
- Vrei se ști unde este „Iacul focului și al pietrelor pucioase“, înțelesul acestuia și cine va fi aruncat în el?
- Vrei se cunoști înțelesul graului lui Isus: „Unde viermele nu doarme și focul nu se stinge“; și cine ajunge acolo?
- Vrei se cunoști, spre deplină mulțumire, înțelesul parabolei „cu oile și caprele?“
- Ști tu că oile nu sunt creștinii cei buni, și nici caprele nu sunt păgânii sau oamenii fără Dumnezeu, de acum?
- Vrei se cunoști amănunțit însemnătatea parabolei cu „bogatul în Iad,“ și „Săracul în Rai“?
- Ști tu că această parabolă învață cu totul altceva decât se spune și crede în genere de creștini?
- Vrei se ști cine sunt „leura“, „chipul ei“ și „prophetul mincinos“, și soarta acestora?

Răspunsul acestora și al tuturor locurilor din Sf. Scripturi ce fac vre o aluzie la chinul veșnic al omului, sunt pe larg și amănunțit explicate într'o broșură frumos tipărită și broșată, de 110 pagini sub titlul

„CE SPUN SCRIPTURILE DESPRE IAD“.

Cetire de două trei seri vă lămurește spre deplina mulțumire și mângâiere, o chestiune ca va nedumerit toată viața.

Păgânii cred în Iel și Iel de torturi; creștinii își au purgatorul lor cu diverse torturi cari de cari mai drăcești, plus „Iadul cel infocat“ cu chinuri veșnice pentru fiecare 99,999 din fiecare sută de mii de ființe umane ce au trăit cândva pe acest pământ.

Nu numai Biblia singură stă contra tuturor acestora; numai Sf. Scripturi resping aceste hule din partea marelui adversar asupra Dumnezeului milei, al iubirei, al îndurării, și arată omului marele și înduratul plan de mântuire al lui Dumnezeu prin Christos Isus.

Citește broșura „Ce spun SCRIPTURILE despre Iad“, nu ce spune DANTE, sau alți deținători de acțiuni în firma cu captorul infocat. Merită se o eltești în interes propriu. Prețul 15 lei, cu ramburs în orice parte a țării.

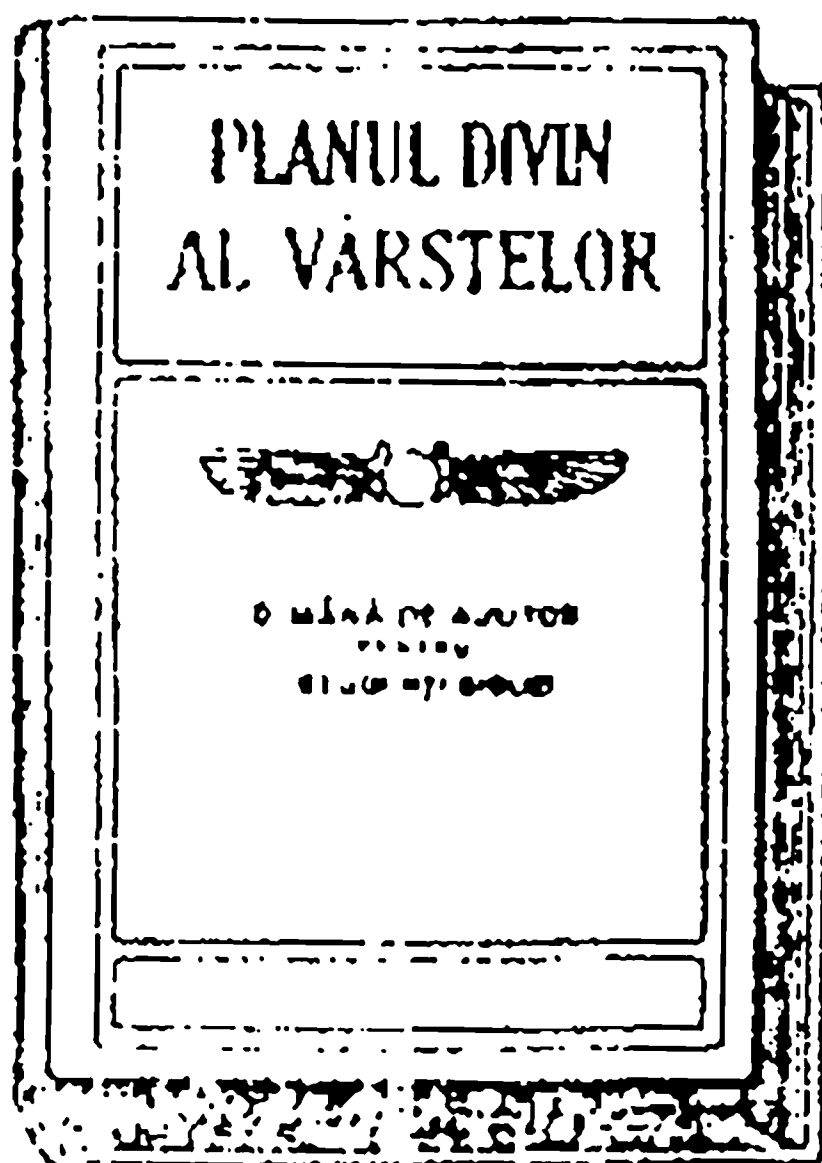
Comandă: „VIAȚA“, Cluj, Str. Regina Maria 36

PLANUL DIVIN AL VÂRSTELOR

Primul volum tradus în românește din seria celor 7 volume „STUDII ÎN SCRIPTURĂ” de Pastor C. T. Russell. Primul volum are 16 capitole sub următoarele titluri: 1. Noaptea de păcat a pământului a se termina cu o dimineață de bucurie; 2. Existența unui suprem inteligent Creator stabilită; 3. Biblia ca o descoperire dumnezească privită în lumina rașunei; 4. Epocile și dispenzațiile notate în dezvoltarea planului dumnezeesc; 5. Taina ascunsă de vremuri și generațiuni, dar acum descoperită sfîșilor săi; 6. Reîntoarcerea Domnului nostru, obiectul ei, restituirea tuturor lucrurilor; 7. Permisivitatea răului și relația ei cu planul lui Dumnezeu; 8. Ziua de judecată; 9. Răscumpărare și restituire; 10. Natura spirituală și cea omenească separate și deosebite; 11. Cele trei căi; calea cea largă, calea cea îngustă, calea cea înaltă; 12. Explicarea hartei ce reprezintă, planul vârstelor; 13. Regatele lumii aceasteia; 14. Regatul lui Dumnezeu; 15. Ziua lui Iehova; 16. Concluzii conclusive.

Legat în
pânză roșie
stampilat
cu litere
de aur

Cartea are
356 pagini.
Se vinde cu
prețul de
75 lei.

EDITURA „VIATA” C.I.U.
Strada Regina Maria 30.

UN GUVERN DE DORIT

O broșură de 52 pagini care sumează și analizează dorința omului de a ajunge la un „guvern de dorit”—un guvern ideal.

Oamenii au încercat până acum tot felul de guvernământe, și astăzi, după atâtea secole de încercări și experimente, să găsească în faza disperării: lucrurile merg din rău în mai rău.

Un guvern de dorit nu poate fi decât acela care aduce și împlinește dorința inimii supușilor săi, adică: viață, libertate și fericire.

Un guvern ca acesta e pe cale de a fi realizat în curând.

Citește broșura „Un guvern de dorit” și vezi cum au să fie înlăptuite acestea.

Cu ramburs în orice parte a țării . . 15 lei.

Editura „Viața” Cluj.

